НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

e-mail: nacija@mail333.com

2 березня 2004
№ 8 (19)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

РІК БЕЗ СЛАВИ

Добігає кінця рік гострого болю за великою втратою славної дочки українського народу *Ярослави Стецько.*

Пішла у кращі світи справжня Українська Пані. Розумна й гарна, проста й велична, добра й вимоглива, відчайдушно смілива і по-дитячому незахищена. Вона була символом України, її волі, непохитності й непокори.

У її вишуканому одязі завжди був присутній український елемент: чи то вишита блузка, чи крайка на спідниці, чи червоні коралі на шиї, чи золотий хрестик на грудях...

Володіючи досконало десятьма мовами (англійською, німецькою, французькою, іспанською та ін.), вона послуговувалась тільки рідною, українською.

Україна була для Слави матір'ю, дочкою, онукою. З юних літ і до останнього подиху вона захищала її, боролася за неї, доводила світові, що українці - розумний, талановитий, працьовитий народ, який повинен мати свою самостійну державу.

Хвалити Бога, ще за життя вона зазнала великої людської любові, шани й вдячності. Пригадується, як один із відвідувачів, досить відомий в Україні, уже не молодий чоловік, який теж зробив немало добрих справ, за першої зустрічі з пані Славою в її офісі на Хрещатику, з благоговінням став перед нею на коліна, низько вклонився і ніжно притулився до її руки. Художники писали її портрети, дівчата вишивали її образ яскравими нитками на полотні, а поети писали присвячували їй вірші.

Апогеєм слави було святкування 80-річчя в будинку Центральної Ради, коли вітати берегиню прийшов цвіт української нації: від простих людей до письменників, художників, артистів, громадських та політичних діячів.

Через три роки сюди ж, до будинку Центральної Ради прийшли усі її шанувальники, щоби провести свою улюбленицю в останню путь.

Вірю, що світлий образ Ярослави Стецько буде довго жити в серцях українських патріотів і надихати їх на величні дії в ім'я українського народу і вільної держави України.

Марія Чепіжко

Заходи зі вшанування пам'яті Слави Стецько
в день річниці її смерті 12 березня 2004 року

10:00 - Панахида в церкві Святого Миколая Мирлікійського на Аскольдовій могилі.

11:00 - Покладання квітів до могили на Байковому кладовищі (біля церкви будуть чекати автобуси).

18:00 - Вечір пам'яті в Київському міському Будинку вчителя (вул. Володимирська, 57).

Оргкомітет

Новий імпульс
українсько-австралійських відносин

Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко в складі парламентської делегації з 16 по 23 лютого ц.р. перебував в Австралії.

Парламентська делегація, як підкреслив народний депутат, надала нового імпульсу двостороннім державним взаєминам. Одним із найважливіших підсумків візиту можна вважати підвищення інтересу Австралії до України, адже впродовж останніх 12-ти років стосунки двох держав мали епізодичний характер. Досить відзначити, що за цей час було підписано тільки два(!) договори, українське посольство в Сіднеї відкрито лише минулого року, а австралійські інтереси в Україні ще й досі обслуговує посольство Австралії в Москві, тому тамтешній уряд дивився на нас російськими очима, відношення до України формувалося через призму російської преси та поглядів російських політиків.

У ході візиту парламентарі представили реальне обличчя України, вдалося змінити ставлення до нашої держави, що особливо відчувалося під час зустрічей зі спікером австралійського парламенту Біллом Ендрю, міністром закордонних справ, федеральними міністрами, парламентарями підкомітетів і комітетів Австралійського парламенту, політиками. Оформлено домовленості щодо активізації двостороннього співробітництва, зокрема невдовзі будемо мати австралійське посольство в Києві, а в червні відвідають Україну спікер австралійського парламенту та ряд парламентарів групи взаємозв'язків з Україною, яку очолює Боб Болдвін. Досягнуто домовленостей щодо перспектив двостороннього економічного, політичного, гуманітарного та культурного співробітництва.

Цих результатів було досягнуто також завдяки активній позиції українського посольства, яке очолює посол України в Австралії Олександр Міщенко, та за підтримки Союзу Українських Організацій Австралії.

Під час візиту українська делегація поклала квіти до пам'ятника жертвам Голодомору.

Олексій Івченко мав ряд зустрічей з представниками української спільноти в Сіднеї, Мельбурні та Канбері, в ході яких відбулася зацікавлена розмова про сьогоднішню ситуацію в Україні, діяльність національно-патріотичних організацій для досягнення перемоги на наступних президентських виборах.

Конгрес-інформ

Олексій Івченко і Білл Ендрю

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ГАЗЕТУ "НАЦІЯ І ДЕРЖАВА"

Шановні друзі!

Ви можете отримувати наш часопис регулярно з травня по грудень 2004 р., передплативши його в редакції. Для цього вам треба **до 5 квітня** перерахувати на рахунок: **СПД Брацюнь Степан Іванович, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776 - 12 грн.** у банку і надіслати копію квитанції про сплату на адресу: 01034, м. Київ, а/с 148, Брацюнь Степан Іванович.

Не забудьте вказати свою домашню адресу!

ПОГОДА В БЕРЕЗНІ

У березні формувати погоду новин в Україні буде заокеанський циклон з епіцентром у Північній Америці, де починається суд над екс-прем'єром України П.Лазаренком, колишнім соратником у державних і сімейних справах Л.Кучми. Перші хвилі циклону вже дійшли до України: Павло Іванович заявив, що не винний, і що його підставила тодішня влада.Отож, коли почнеться справжній демократичний суд, можливі 9-ти бальні шторми (за шкалою демократії) новин, навіть цунамі, які безжально топитимуть владний олімп. Якщо прогнози здійсняться, то це може призвести до розвалу нібито монолітної „більшості" у Верховній Раді. Багатьом „більшовикам" захочеться врятувати свій імідж. Само собою, що „гарант" не буде сидіти склавши руки: на боротьбу з циклоном кинуть висококласних „профі" підрозділу інформаційного захисту «Сорока» - піховшеків, корчинських, джангірових. Але все це разом узяте стане для кучмістів тільки дірявою парасолькою, яка під зливою оприлюднених фактів їхніх зловживань та беззаконня не вбереже ні репутацію влади,ні саму владу.

Юрій Шепет

ТІЛЬКИ ФАКТИ

* 27 лютого в Бродах двоє невідомих підпалили гараж, який належить Д. Чоботу. У полум'ї згорів автомобіль та п'ятитисячний наклад книжок "Нарцис" і "Час підлої влади", у яких викривається злочинна діяльність В. Медведчука.
* У 2003 році росіяни подали найбільше у світі заяв про надання політичного притулку - 33364.
* Валовий збір зерна і зернобобових культур за урядування В.Януковича в 2003 р. склав 20,22 млн. тонн, що є найнижчим показником в історії незалежної України.
* За 13 років Росія пограбувала Україну на 26 мільярдів доларів, забираючи лише ПДВ із нашого експорту, - такі підрахунки зробив дипломат А. Бутейко. Ні президент, ні П.Симоненко жодного разу не порушували цього питання публічно чи на переговорах з Росією.

ПИСЬМЕННИКИ ВМІЮТЬ БОРОТИСЯ

28 лютого на позачерговому з'їзді Національної Спілки письменників України майстри слова поклали край брутальному втручанню влади в їхню роботу. Вони довели, що свою долю вирішують самі.

Письменників не вдалося підкупити й пересварити, різні за характерами й переконаннями, перед лицем небезпеки вони щільно зімкнули лави й протиставили свою волю владним забаганкам. Цей моноліт ніби прорвав ланку в тривожному ланцюгу "випадковостей": закриття "Сільських вістей", приглушення голосу "Свободи"... Об'єднавшись, письменники показали, як треба боротися.

Якщо раніше до перебігу спілчанських міжусобиць громадськість (та й самі літератори) ставилася здебільшого з іронією, то нечуване рішення Святошинського районного суду м. Києва, потверджене ще й Київським міським апеляційним судом 19 лютого, яке визнало легітимними так звані "загальні збори НСПУ" від 29 жовтня 2003 р. та обрання на них нового керівництва Спілки на чолі з Н.Околітенко, збурило не лише письменство, а й політичну еліту.

Бо ж і справді, збори проводились із грубими порушеннями спілчанського статуту: в них "брало участь не більше вісімдесяти членів НСПУ з понад 1800 по Україні, до того ж більшість ніким не була делегована на ці "збори". В залі санаторію "Пуща-Озерна", розрахованому на 340 місць, були поряд з 80 письменниками... і молоді літератори, які не є членами НСПУ, і представники обласних держадміністрацій та управлінь культури, які привозили для участі в зборах людей з регіонів. Вони ж і голосували, не маючи на те ніяких прав. Не було ані мандатів для голосування, ні точного підрахунку голосів, ні повноважень представляти Київську організацію НСПУ та обласні письменницькі осередки", – мовить у своїй заяві рада Київської організації НСПУ. Крім того, більшість письменників узагалі не знали, куди й для чого їх везуть до урядового санаторію під Києвом на автобусах з номерами Адміністрації Президента...

"Нас зібрав не Яворівський і не ініціативна група письменників. Нас зібрав несправедливий державний суд у власній державі. Суд, який визнав антистатутну діяльність, дискримінував закони України", – наголосив Дмитро Павличко під час виступу на позачерговому з'їзді письменників.

Обурені цинічною наругою над правом, потвердити повноваження Володимира Яворівського на посаді голови НСПУ прийшли навіть колеги з альтернативної Асоціації українських письменників. Як зізнався сам керівник НСПУ, він і не чекав такої підтримки – зареєструвалися близько тисячі письменників! І це в умовах відчайдушних спроб зірвати захід: усім літераторам Н.Околітенко розсилала телеграми про те, що з'їзд не відбудеться; подейкують, у регіонах спілчанам пропонували грубі гроші, аби лише сиділи вдома; в останній момент ректор Київського політехнічного інституту раптом відмовився надати приміщення, хоча все вже було домовлено і проплачено...

Але напруга опору вировила ту силу, яка навіть перешкоди обертає в переваги. З'їзд відбувся під відкритим небом, перед Будинком письменників. Мікрофон далеко розносив палкі заклики до об'єднання всіх політичних сил опозиції. Сусідам на Банковій довелося слухати виступи не лише депутатів Юлії Тимошенко, Івана Плюща, Олександра Мороза, Михайла Косіва, а й літераторів Анатолія Дімарова, Дмитра Павличка, Павла Загребельного, Юрія Мушкетика, Анатолія Погрібного... А почувши, раз і назавжди уяснити: письменники вміють боротися. Вони завжди стоятимуть на сторожі інтересів українського народу.

Марія Косовська

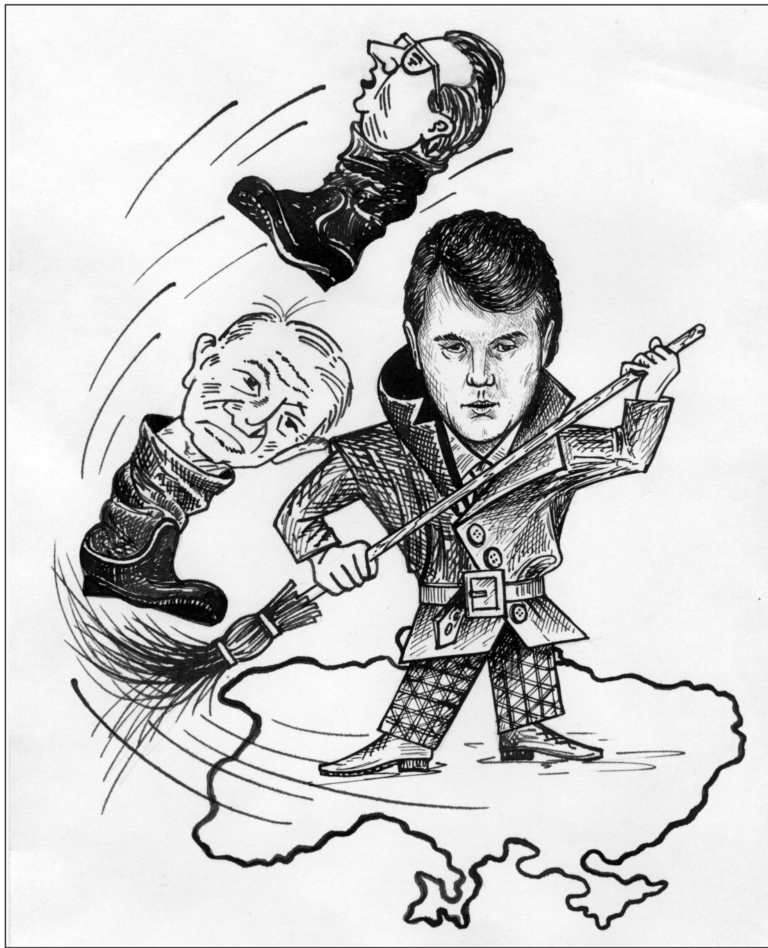
НОВУ НОМЕНКЛАТУРУ - ПІД МІТЛУ

Якось непомітно пройшло повідомлення інформагенств про те, що Кабінет Міністрів України своєю постановою від 18 лютого 2004 р. затвердив порядок надання безпроцентного кредиту державним службовцям, які потребують поліпшення житлових умов, для житлового будівництва або придбання квартир. Зрозуміла річ, тут іде політична реформа, на черзі президентські вибори, буяють міжнародні скандали і таке інше – і раптом якісь там квартири! Але даремно опозиція не звернула уваги на згаданий документ – надто вже він красномовний; у ньому, як у краплі води, віддзеркалилися важливі соціальні процеси в сучасній Україні.

Отже, за постановою Кабміну уповноваженим банком для здійснення кредитування держслужбовців є ВАТ "Державний ощадний банк України". Відсотки за надані кредити будуть покриватися за рахунок державного бюджету України на умовах, визначених спільно Міністерством фінансів і Ощадбанком, але не більше подвійної облікової ставки Нацбанку (зараз вона становить 7%). Згідно із затвердженим постановою порядком безпроцентний кредит надається тільки один раз протягом періоду перебування на державній службі. Для отримання державним службовцем кредиту державний орган, в якому він працює, подає уповноваженому банку лист-узгодження, в якому вказується розмір кредиту, зумовлюється зобов'язання державного органу повідомити уповноважений банк про припинення державним службовцем (позичальником) державної служби. Кредит надається в гривнях на термін не більше ніж 20 років. У разі припинення позичальником державної служби (виключаючи вихід на пенсію), про що державний орган повідомляє Ощадбанк, кредит такий позичальник обслуговує самостійно.

Зрозуміло, про що йдеться? Про те, що певна категорія населення (державні службовці) матиме відчутно більше прав, ніж інші українські громадяни. При цьому за рахунок останніх (адже відсотки за кредит держслужбовцям Ощадбанк братиме із коштів державного бюджету, тобто зі сплачених нами податків). Для самого ж позичальника безпроцентний кредит унаслідок інфляції та практично неминучих упродовж 20 років однієї-двох девальвацій гривні (згадайте лишень, що відбулося 1998 року) перетвориться на подарунок від влади за лояльність, оскільки у разі вилучення за якісь провини (а для цього досить у курилці розповісти анекдот про президента) із категорії держслужбовців увесь тягар відсотків лягає на новітнього дисидента. І ще одна деталь, яка дає додаткову можливість держслужбовцям, принаймні високого рангу, багатіти за наш рахунок: якщо в сім'ї, скажімо, двоє держслужбовців, то згідно з постановою можна одержати два безпроцентні кредити...

Що все це означає, так би мовити, у стратегічному вимірі? Те, що ми з вами були дуже наївними, коли думали, що з падінням комунізму зникне номенклатура, - той самий клас, про який сербський дисидент Мілован Джілас писав як про "новий панівний клас" доби комунізму, метою якого були влада і панування над іншими людьми шляхом створення системи, побудованої на загальних злиднях і пасивності. "Панівний клас – номенклатура – зацікавлений не у прибутковості виробництва, а в збереженні своєї монопольної влади", - писав Джілас. Що бачимо зараз? Майже те саме, з тією відмінністю, що нині існує олігархія високого рівня, котра стоїть над номенклатурою.

Проте, з іншого боку, щось схоже існувало і в СССР 20-х років. Тоді всю владу зосередив у своїх руках вузенький прошарок професійних революціонерів, котрі справді були чимось на взірець сьогоднішніх олігархів. Для них не було проблеми дотримання закону, добування грошей, вільного виїзду у будь-яку точку земної кулі чи доступу до ЗМІ. Ця публіка патронувала (якщо хотіла) когось із митців і прирікала на духовну чи фізичну смерть своїх опонентів. Але не зважили Троцький, Бухарін, Радек, Каменєв та інші, що є сіренький адміністратор Сталін, у котрого працювали, говорячи сучасною мовою, непогані політтехнологи. І поки тодішні олігархи билися за владу між собою, Сталін ліпив номенклатуру як клас. Власне, те саме зараз робить Медведчук-старший. Керований Сталіним оргвідділ ЦК РКП(б) – чим не АПУ? Підбір кадрів на місцях, тотальний за ними контроль, не менш тотальний контроль за ЗМІ, створення системи прихованих і явних привілеїв для членів номенклатури – все це було тоді, є й зараз. А ще АПУ взяла на себе місію призначення всіх працівників МЗС, які ледь вищі рангом за звичайну прибиральницю...

Отож не будемо лишати поза увагою факти, які свідчать про ствердження новітньої номенклатури. Вона знає, що будує: нову тоталітарну систему, де зітнуть голови як олігархам, так і націонал-демократам. Де вибори будуть "робитися" по-сталінськи: не має значення, хто і як голосує, має значення, хто і як рахує. Де красива ідеологія приховуватиме жахливу реальність (хто зараз пам'ятає, що більшовики у жовтні 1917 року теж звалися соціал-демократами, і у їхній програмі були всі політичні та громадянські свободи?). І не треба думати, що неототалітаризм неможливий на початку XXI століття. Можливий. Адже, крім усього іншого, новітні більшовики спираються на "славетні" традиції більшовизму сталінської доби. Така номенклатура в ім'я України має бути знищена як клас.

Віктор Стриж

ЗАКОНОПРОЕКТ №4000-1 ЛІГ ПІД СУКНО ПРЕЗИДЕНТА

Дивні справи відбуваються з проектом закону №4000-1, який тепер чекає на підпис президента. Одразу після прийняття парламентом 5 лютого, законопроект потрапив під пильну увагу російськомовних ЗМІ та проросійського лобі в Україні. А справа в одному невеликому пункті, який відновлює надання пільг періодиці, книжкам і словникам, що друкуються українською державною мовою.

"5.1.2. продажу (передплати) періодичних видань друкованих засобів масової інформації, видання державною мовою; продажу книжок, виданих державною мовою; продажу учнівських зошитів, підручників та навчальних посібників вітчизняного виробництва, а також словників українсько-іноземної або іноземно-української мови; доставки періодичних видань друкованих засобів масової інформації" - www.rada.gov.ua

Ще протягом першого тижня після його прийняття російськомовні газети звернулися до депутатів Верховної Ради із закликом повернути пільги і для них також. Втім, пізніше, коли публічні протести принишкли, так і не набравши сили, і вже стало здаватись, що Україна таки підтримає власну мову, розпочалася активна кулуарна боротьба.

Протягом кількох тижнів з 5 лютого, коли законопроект був остаточно схвалений парламентом, і до 17 лютого, коли його підписав спікер, відбувалось внесення редакційної правки. Зверніть увагу, що, попри перше враження, редакція п. 5.1.2., яку підписав Литвин, не містить пільг для підручників, виданих лише українською мовою. Натомість президенту на підпис лягло більш розмите формулювання про підручники "вітчизняного виробництва", тобто і російськомовні також. Ще більш загальним є останній рядок, де надається пільга з доставки всім друкованим засобам масової інформації, тобто і „Комсомольской правде - Украина", і просто „Комсомольской правде" (Росія), адже там відсутнє будь-яке посилання навіть на *„вітчизняне виробництво"*.

Цікавим також є саме визначення „вітчизняного виробництва періодичних видань", яке чомусь не виписане в цьому законі. Наприклад, надруковані в Росії навчальні посібники не будуть мати пільги на території України, а от написані у Росії підручники, які надрукували українські друкарні, будуть. За таким само принципом за все ще діючим законодавством користуються пільгами російська газета «Аргументы и факты», яка друкує в Україні газету «Аргументы и факты - Украина», американський журнал „Плейбой", який друкує в нас російськомовну версію „Плейбой-Украина", і багато інших.

Втім, надання пільг таким виданням суперечить здоровому глузду. Адже редакційний колектив, журналісти, коректори, редактори отримали зарплати за виготовлення цього продукту поза територією України. Відтак, ними не були сплачені обов'язкові у такому випадку податки до пенсійного фонду і державного бюджету взагалі. На якій підставі ми, українські платники податків, маємо субсидувати іноземні видання, напевне знають ті лоббісти, які внесли відповідні редакційні правки в уже схвалений депутатами законопроект.

У комітеті з питань фінансів і банківської діяльності, який подавав цей законопроект, прекрасно знають, звідки дме російський вітер. За наполегливими чутками, Микола Азаров став чи не співавтором вказаної статті. Погрожуючи тим, що президент накладе вето, якщо уряд не завізує вже прийнятий проект закону, відомий своїм русофільством віце-прем'єр організував кампанію політичного тиску на законодавчий орган з метою усунення, на його думку, дискримінаційних щодо росіян норм.

Втім, навіть ті пільги, які депутатам вдалося відстояти, можуть стати червоною ганчіркою для проросійського лоббі, яке, натиснувши на українського президента, буде домагатися накладання вето. Очевидно, що після цього закон 4000-1 не збере понад 300 голосів у Верховній Раді. Хіба у випадку, коли п. 5.1.2. буде винесено за рамки законопроекту.

У такому разі можливі кілька сценаріїв розвитку подій. За першим - уряд розіграє публічну дискусію між прем'єром Януковичем, який виступить на захист україномовної преси, і віце-прем'єром Азаровим, що відстоюватиме інтереси російськомовних. У результаті запальних суперечок, які будуть детально висвітлюватися в ЗМІ, Янукович схвалить соломонове рішення - надати пільги пресі *„українського виробництва"*. Відтак, парламенту запропонують дати дефініцію, що таке *„українське виробництво"* друкованих засобів масової інформації. Сам процес визначення терміну *„українське виробництво"* перетвориться на тривалу боротьбу, протягом якої діятиме старе законодавство. У другому випадку, - в ролі захисників російськомовних виступить, скажімо, партія "Трудова Україна", а віце-прем'єр Азаров знову залишиться в тіні. Подальший розвиток подій буде мало відрізнятись від вже описаного.

У будь-якому разі Україні запропонують "мильну оперу", розраховану на виборців-глядачів, які мають переконатися у відданості ідеї розвитку державної мови пана Януковича і його непересічному вмінні досягати компромісу. Тим часом, поки обивателі будуть пережовувати особливості заяв основних гравців, все залишатиметься на своїх місцях. Як тут не згадати слова геніального Кобзаря про українську "владну еліту": *„Раби, підніжки, грязь Москви, варшавське сміття..."*

Анатолій Семенюк

ДРЕЙФ НАРДЕПА БАРТКІВА

У Івано-Франківській газеті "Репортер" від 5.02.04 з'явилася стаття нардепа В. Бартківа "Вірю в могутність ідей ОУН", в якій він пише, що передусім "мали б об'єднатися дві націоналістичні партії бандерівського спрямування КУН і ОУН в Україні, сподіваюся, новий голова Конгресу Українських Націоналістів народний депутат Олексій Івченко докладе максимум зусиль до такого об'єднання".

Судячи з опублікованої в цьому ж номері статті Р. Козака (голови ОУНвУ), який пише, що "ми запізналися зі щирим прихильником ідей ОУН народним депутатом України Василем Бартківим, за допомогою якого, сподіваємося, зросте політичний статус ОУН і відбудеться процес єднання всіх націоналістів у єдину організацію", саме В.Бартків претендує на роль лідера цієї організації.

Хто ж цей лицар? Чи не член якогось масонського ордену, про який нещодавно писала преса України? В. Бартків, пройшовши до ВРУ за списками "Нашої України" по квоті РХП, залишив фракцію "Нашої України", за що був виключений з РХП, але прийнятий до УНП(?!). Деякий час активно займався благодійницькою діяльністю (правда, невідомо на чиї кошти). А тепер став прихильником (а, може, й членом) ОУНвУ. Лідери цієї організації Р.Козак і В.Цапович представляють себе послідовниками С.Бандери і правонаступниками тих, хто стояв біля джерел створення УПА, УГВР, АБН. Насправді ж ОУНвУ не має жодного відношення ні до ОУН(р), ні до ОУН(м) і показала себе як провокаційна організація. Судіть самі. На виборах 1998 р. вона змагалась проти "Національного фронту", а на виборах 2002 р. підтримувала "Рух за єдність", всіляко паплюжила лідера ОУН(б) і КУН.

В. Цапович певний час очолював провладну Координаційну раду політичних партій і організацій при Івано-Франківській ОДА, до якої не входить лідер жодної обласної організації опозиційних партій (окрім РХП), надалі залишається членом цієї ради.

Дивним є те, що не маючи структур в Україні, ОУНвУ зуміла уникнути зняття з реєстрації. Чи не заслуги в боротьбі зі справжніми спадкоємцями ОУН(б) і підтримку нинішньої влади врахувало Міністерство юстиції?

В. Бартків закликає О.Івченка до об'єднання. Дивodивне! З ким об'єднуватися? З партією, яка в Івано-Франківську на свої акції виводить аж десять осіб?

З ким об'єднуватися закличе ще В.Бартків? Чи не з СДПУ(о), лідер якої В.Медведчук вважає себе сином члена ОУН?

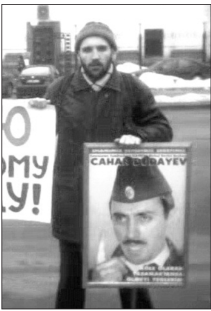
Антиукраїнський дрейф В.Бартківа триває...

Валерій Плисак, м. Івано-Франківськ

Волю чеченському народові!

Під таким гаслом 23 лютого відбулося пікетування російського посольства в Києві. Представники націоналістичних організацій і чеченської діаспори в Україні вимагали припинення війни в Республіці Ічкерія і негайного виводу російських військ з її території. Акція протесту співпала з 60-тою річницею депортації більшовицькою Росією вайнахських народів до Сибіру й Казахстану. Під час пікету звучали гасла: „Слава Дудаєву! Слава Ічкерії! Слава Україні!"

Учасники акції протестували також проти ганебної, нав'язаної Росією, політики українського уряду щодо чеченців. 1-го січня на станції Червона могила, що на кордоні України й Росії, українськими прикордонниками було зупинено потяг, у якому їхало декілька чеченських родин. Гостей силоміць витягнули з потяга і відправили на російський бік кордону.

В історії двох народів – українського й чеченського - є багато спільного: - ми переживали і тиск, і репресії, і геноцид. Націоналістичні сили України підтримують прагнення чеченців, адже в усі часи гаслом наших героїв, вояків ОУН - УПА, було: „Свобода народам! Свобода людині!" Можливо, настав час задуматися й Москві, бо омріяна свобода чеченського народу сьогодні вже не здається такою примарною...

Андрій Куліш

Як живеться українцям?

За урядовими та парламентськими розрахунками, мінімальна заробітна плата складає 205 грн. на місяць, а прожитковий мінімум - 342 грн. Щоб українцеві прожити, треба ще десь 137 грн. узяти. Напевно, їх мають дати дача, город, спекуляції товарами широкого вжитку тощо. А роздобувши ті 137 грн., українець, за урядовими розрахунками, повинен жити так: дві пари взуття носити п'ять років, п'ятеро колготок українці повинно вистачити на два роки, відвідувати перукарню можна не частіше, як раз на квартал. Один раз на три місяці можна піти у кіно чи відвідати театр, і це при тому, що їсти українець буде не більше ...як собака. Зазначу, що у деяких добрих господарів собака харчується краще. Лікарню українець може відвідати також раз на рік, але не для того, щоб лікуватися, а так, для огляду. Заощаджені гривні наш співвітчизник може покласти на депозит до банку під 12 - 17 % річних, а долари (?) – під 3 - 9 %. Кредит же під заставу він може взяти під 18 – 28% річних.

За словами головного урядовця, наш внутрішній валовий продукт зростає щорічно на 6 %.

Тож хто й кого дурить? А може, в українських урядовців проблеми з математикою? Такі ж бо прорахунки межують з розумовою відсталістю.

Микола Жуков

І знову - Імперський вишкІр фашизму

До уваги начальників телеканалу "1+1", СДПУ (о) і влади загалом

Публічно (тобто як звернення)

Серед понять стратегічного масштабу слово "фашизм" - чи не єдине, що сприймається в нашому суспільстві однозначно й адекватно. Як крайній вираз тоталітаристської репресивної політики державної влади та антигуманної політичної ідеології. Є певна соціополітична різниця між німецьким нацизмом, італійським фашизмом і російським комунізмом, але основа в них одна: виведення своїх супротивників за межі права, знищення їх в ідеї (пропагандистсько-психологічна війна проти "відщепенців") і фізично. Що це таке, наше суспільство знає, переживши ленінсько-сталінський (і далі – аж до "перебудови" М. Горбачова) компартійний терор і другу світову війну.

Війна конкретизувала поняття в уявленні мільйонів. Радянський імперський фашизм, що постав і утвердився в іншому понятійному одязі, скористався цим: він почав називати своїх політичних супротивників "фашистами", "український буржуазний націоналізм", ця смертоносна для українців ідеологічна дубинка імперії, став у його лексиконі "націонал-фашизмом".

Дубинка вигулькує раз по раз — у незалежній Україні. Як найпереконливіший знак становища нашого народу і примарності нашої державності. 2000-го року керівництво країни трактує мирні опозиційні демонстрації як загрозу фашизму. Ретельно організовані політичні маніфестації фашистського штабу в Донецьку проти блоку В. Ющенка "Наша Україна" проходять під гаслами та символами німецького нацизму. Прокуратура не порушує за цим фактом кримінальної справи. Президент і прем'єр-міністр фактично виправдали організаторів та учасників шабашу. Після перемоги на парламентських виборах блоку "Наша Україна" преса "ліберальної імперії" зарясніла кличкою "нашисти", тобто фашисти. Газета "Кіевскій телеграфь" повідомляє про поїздку В. Ющенка до Німеччини, "одягнувши" його у форму есесівця, щоправда, ледь приховавши свою диверсійну витівку іменем відомого кіногероя Штірліца. Виходить газета під орудою н. д. Андрія Деркача, випускника Академії Міністерства безпеки Росії

1993 р., сина колишнього голови СБУ!

Авторська програма Д. Джангірова і Д. Корчинського "Проте", що ось уже кілька місяців виходить на телеканалі "1+1" п'ять разів на тиждень у найкращий ефірний час, відразу після "ТСН" перед спортивними новинами, контексту не потребує. Такою мірою вона політично однозначна й акцентована. Одначе в ряду вищезгаданих виявів антиукраїнського "інтернаціоналізму" компартійного гарту програма, будучи в суті своїй голосом політичного режиму, увиразнює політико-ідеологічне становище українського народу.

Отже, день за днем, тиждень за тижнем, місяць за місяцем двоє молодих освічених людей, демонструючи добрий публіцистичний стиль, ідейне натхнення й професійний психологічний вишкіл, перед величезною аудиторією громадян України мають на телеекрані абсолютне зло в образі Віктора Ющенка. Тут теж гуляють "нашисти", "українські есесівці", американські долари, наймити США, "невдахи" і т. ін. Атестації "ідейні" присмачуються просто вульгарними. Причому й на адресу зарубіжних державних діячів — такого рівня політичної розпусти й бездвідповідальності, що це могло б створити дипломатичні колізії. Бо телебачення в кінцевому рахунку - трибуна державна.

І ще один аспект не тільки політико-морального, а й державного смислу ситуації. В. Ющенко — народний депутат, лідер партійного блоку, що переміг на парламентських виборах. Гидкий шабаш на його імені — плювок в обличчя мільйонів українських громадян.

Зміст і стиль програми "Проте" — зразок політичної пропаганди, коли об'єкт критики ставиться поза межі права і не припускається можливість діалогу з ним; коли він зло, що його треба просто знищити. Така логіка — сутність тоталітаризму. Тобто фашизму.

Але чому "імперського"? Бо, хоч би як скреготіли владними зубами більшовики (і в лапках, і без лапок), ніхто не спростує того факту, що Віктор Ющенко і його блок "Наша Україна" — найвагоміше й найприродніше політичне представництво українського народу. Того народу, який у ХХ ст. пережив страхіття окупаційних режимів імперського тоталітаризму (СРСР) і гітлерівського нацизму. А в незалежній Україні, не знайшовши в собі сили утвердити свою державність, стогне під пресом "ліберальної імперії" та кримінальної феодальної кланократії.

Для рейтингу телеканалу "1+1" хочу додати: програма В. Піховшека "Епіцентр" у суті своїй робить те саме, що й "Проте", лише у пристойнішій формі, начебто аналітичній.

P.S. Звертаюся до Комітету у справах свободи слова та інформації Верховної Ради України з проханням обговорити моє звернення до керівництва телеканалу "1+1" і дати програмі "Проте" належну правову оцінку, ініціювавши розгляд ситуації на державному рівні.

P.P.S. З якогось часу я запису програму "Проте" на диктофон. Але, склавши собі про неї більш ніж виразне уявлення, перестаю бути її слухачем. Надто брудні ці п'ять хвилин. Вони переносять мене у "світле минуле" етапу на заслання — у проміжну камеру пересильної якутської тюрми, яка мала такий вигляд: посередині, майже на всю її довжину, калюжа, з боків, уздовж стін, від дверей до "параші" на протилежному кінці, - три голі металеві дошки на відстані сантиметрів 7-8 одна від одної (це, очевидно, мало бути нарами), а під вікном, чомусь на підвищенні, нібито туалет — гора людських екскрементів.

Хай живе "ліберальна імперія"!

Юрій Бадзьо, громадянин нашої України

РЕЦИДИВИ ІМПЕРСЬКОЇ ХВОРОБИ

Москва зустріла застереженнями з вокзального рупору: якщо раптом побачите ніби нічию сумку або якийсь підозрілий предмет, не розгортайте його, навіть не доторкайтесь, а негайно сповістіть співробітника міліції... Потім такі повідомлення доводилося чути в громадському транспорті й мимоволі оглядатися навсібіч, шукаючи очима ті підозрілі предмети. На вулицях, у метро цілими групами чергують стражі порядку, чіпко вчитуючись в обличчя перехожих. Напруга панує всюди. Про неї неможливо забути навіть у величному храмі Христа Спасителя. Туди заходиш через турнікет, на вході чергують люди в формі. Так само і в Третьяковській галереї, Державному історичному музеї, торговельних комплексах...

А найстрашніше те, що всі оці перестороги – не допоможуть. Бо як не посилюй державний контроль, не вбережешся від крику цілого народу, якому вже нема чого втрачати. Москва стала заручницею імперської хвороби. І доки не зможе реально дивитися на сучасний світ і своє місце в ньому, доти й страждатиме від меча, якого сама ж і підняла.

Україна – не Чечня, і йдеться не лише про особливості національного характеру. Її обсяги й міжнародне положення не дозволяють Росії діяти так, як у Чечні. Тут потрібна робота тонша, але не менш дієва, ніж отой газ у московському театрі. Власне, його випари вчулись мені в книгарні на Старому Арбаті, де натрапила на газету «Империя книг» – щомісячний додаток до журналу «Москва». В № 4 за лютий 2003 року анонсується перевидання опусу «История украинского сепаратизма» С.Щеголева. Як виявляється, робота цього мученика імперської ідеї «впервые представила чудовищную проблему «украинства» как сепаратистскую идеологию русского отщепенства». "Книга... должна быть настольной книгой для всякого русского национально-политического деятеля"...

А взагалі, газета символічна – переглянути хоча б заголовки: «Пути русского имперского сознания», «Тайны русской империи», «Имперское мышление»... Знаходимо на сторінках «Империи книг» і землячка – серед лауреатів премії журналу "Москва" за 2003 рік значиться Сергій Сидоренко з села Петрово Кіровоградської області, колишній керівник місцевого відділення «Русского движения Украины». Імперської ласки він заслужив статтею з промовистою назвою «Новая Россия и бывшая Малороссия»... І останній штрих – газета пропонується всім відвідувачам книгарні безкоштовно.

Державний історичний музей біля Кремля закликає відвідати виставку «Переяславская Рада», присвячену «350-летию вхождения Левобережной Украины в состав Российского государства». Правда ж, оригінальне формулювання! Штовхаючи двері музею, я вже передчувала гострі враження від виставки, але... вхідний квиток коштує 60 рублів, і то тільки для громадян Росії, – всім іншим доводиться викладати удвічі більше. Оце, думаю, радість: перевернуть твою історію догори дном, а ти ще й плати за це такі гроші...

Ну нічого, сеанс імперського гіпнозу мене таки не оминув. Розгортаю «Литературную газету» – і за глибокодумним псевдо Рада Пєрєяславская читаю статтю «Крым был, есть и будет... имперским». Чесно кажучи, оте останнє слово за кілька днів перебування в Москві таки добряче набило оскомину – складається враження, що ним просто кодують... Власне, нічого нового авторка нам не каже – усе ті ж просторікування про «хрущевский подарок», доцільність якого в 90-ті не вдалося заперечити лише тому, що «официально независимая Россия не предъявила территориальных претензий независимой Украине». А до чого тут, мовляв, Україна, коли «какую отрасль хозяйства полуострова не возьми, везде торчат «имперские уши»... Та й узагалі, це «СССР развивал на полуострове промышленность, науку, орошал засушливые степи»... А органічно пов'язана з кримською економікою Українська РСР тоді, виходить, саме відлітала кудись на Марс... Насамкінець авторка виводить далекосяжний висновок і кидає в маси: «Россия де-юре правопреемник СССР, а значит, и всей Российской империи».

А чого ж ваша Росія не відповість де-юре і де-факто за голодомори й репресії, геноцид українського й, до речі, кримсько-татарського народу? – хотілось би запитати. Але тут якраз той випадок, коли шукати правди за допомогою логіки – справа невдячна. Автори таких статей і ті, що за ними стоять, не переймаються правдоподібністю своїх словивержень. Головне – їх висока частотність і чіткість формулювань...

Марія Косовська, Москва - Київ

Не тратьте, куме, сили…

Тиха паніка поступово опановує „монолітні більшовицькі“ лави. Л. Кравчук дорікав „патрону“, що той до цього часу „не сказав остаточного слова“: чи сам втреть – вдруге балотуватиметься (зважаючи на “численні звернення трудящих”), чи назве ім'я іншого кандидата?

„Адже ми втрачаємо час, і всі відмовки на кшталт “офіційно передвиборча кампанія ще не почалася” - це фігові листочки. Якщо ми дійсно хочемо висунути кандидата від влади й перемогти з цим кандидатом, то починати роботу треба було давно. Але оскільки цього не відбувається, виникають сумніви: може, в когось інші плани?” - в розпачливій патетиці говорив Леонід Макарович.

Але з якогось дива пан Кравчук почав рекламувати у президенти не лідера своєї партії (отієї, що з „бубликом“ на хвостику), а лідера її конкурентів – Партії регіонів - і за сумісництвом прем'єр-міністра. Леонід Макарович так розхвалював Януковича за його чуйність (напевне, згадав „памперси“), за моральні й ділові якості, за заслуги в розвиткі економіки та поліпшенні життя в Україні, що аж диву даєшся – і чому це до цього часу Леонід Данилович за такі подвиги не здогадався прем'єру орден Героя на груди вчепити?.. Ото б „слава“ по всьому світу гуляти пішла... Та й у нові президенти, можливо, пробився б без труда.

А так... А так спочатку пану прем'єру, мов дівці на виданні, доводиться ждати, що його, можливо, висунуть, а, можливо, й „засунуть“. ”Свати” ж - надто вже вередливі. Тож доводиться, очікуючи їх, сором'язливо „колупати припічок“ десь там, у провінції... Мовляв, визначусь зі своєю участю в президентських перегонах лише після офіційного рішення нашої коаліції… Ось який я, бачте, скромний…

Скромний, скромний, а „заміж“ (тобто в президенти), ой, як хочеться. Хочеться та колеться, та й „татусьо“ ще мовчать, мов той Чапай, „думу - думушку горькую мисля”… Тож доводиться рихтувати та ладнати поспіхом назбираний „посаг“ у вигляді драного лантуха держбюджету – 2004, крізь діри якого безслідно пощезали кошти соціальних програм… Спробуй потім довести виборцям, що тут не обійшлося без „нечистого“… Як і тоді, коли, позичивши очі в Сірка, пан Янукович оголосив про намір створити ШДК… Чи не правда, грізно звучить? Мов відома марка потужного радянського скорострілa… Насправді ж ШДК - широка демократична коаліція, яка, за словами Януковича, має об'єднати широке коло „патріотично-державницьких сил“. Не більше й не менше… А на мою думку, оте ШДК – ширма дуріння кагалу, бо й школяру відомо, що справжні патріотично-державницькі сили давно вже в „Нашій Україні“ чи БЮТ. А пану прем'єру залишається сподіватися хіба що на квазіпатріотів з „братчиків“ Корчинського, маргінальної „ОУН в Україні“, ренегативного „Руху – 3“ Бойка та ще кількох подібних до них „контор“ і „конторок“, які не мають жодного впливу на суспільство…

Невже Янукович і К^{О}, ладнаючи свій імідж таким робом, сподіваються на довіру народу? Йому й за ламаний гріш не потрібна така „наречена“ та ще й з таким „посагом“. Українці припасли для таких випадків приказку: „Не тратьте, куме, сили й спускайтеся на дно…“. Та навряд чи ці „компаньйони“ прислухаються. У них свої приказки: „Нахабство – друге щастя“...

Микола Чіпко

“Брати Медведчуркіси” приростають Гельманом?

Марат Гельман – людина, досить добре знана в Росії. Він був однією із ключових постатей єльцинської виборчої кампанії 1996 року (“Голосуй, а то програєш!”) і теперішніх парламентських виборів, коли він був автором і куратором шовіністичного (чи націонал-соціалістичного, якщо точніше) прокремлівського блоку “Родіна”. З 1999 року Марат Гельман “стриже зелені” в Україні, особливо цього не афішуючи. Кажуть, що він доклав чимало зусиль для переобрання президента Леоніда Кучми та проходження СДПУ(о) до Верховної Ради. Про нього Інтернет-сайт “Українська правда” пише так: “Гельман стояв біля джерел появи темників на українському телебаченні. Також його авторство приписують низці передвиборних провокацій проти опонентів СДПУ(о). Гельман і зараз продовжує підтримувати контакти з Медведчуком. У 2003 році він заявив, що подав прохання про отримання українського громадянства. За інформацією “Української правди”, “це прохання було задоволено”.

Але, попри українське громадянство, Гельман півтора останні роки провів у Москві на посаді заступника генерального директора та керівника аналітичної служби 1-го каналу російського телебачення. Іншими словами, естет-політтехнолог був на ньому одночасно і комісаром, і цензором, і “науковим шовіністом” (хто вивчав свого часу “науковий атеїзм”, зрозуміє аналогію). Результат: телебачення спрацювало належним чином, з парламентською опозицією покінчено, пропутінські партії становлять конституційну більшість у Державній Думі Росії. Відтак Гельман днями заявив, що теперішня влада більше не потребує його “інтелектуального обслуговування”. Тож Гельман вирішив залишити посаду на російському державному телебаченні й зайнятися іншими справами. Якими саме?

Найшвидше, його таланти монополізують лідери однієї із “футбольних” партій України, знані як “брати Медведчуркіси”. Мета зрозуміла – повторити у нас зроблене в Росії, те, що сам Гельман зве “повним зникненням політичної опозиції”.

А оскільки тут можна висувати тільки здогади, то просто повторимо запитання без відповідей, які циркулюють у середовищі київських журналістів: Чи й справді роздмухування так званого “українського антисемітизму” з метою міжнародної дискредитації вітчизняної опозиції ось уже понад рік здійснюється за “планом Гельмана”? Чи політична реформа справді вигадана для того, щоб відволікти увагу опозиції від запланованого на літо стрімкого кидка “Кучма-3” до влади? Чи правда те, що Марат Гельман виконує роль інтегратора зусиль певних кіл Москви, Києва і Тель-Авіва (може, й ще якоїсь столиці), зацікавлених у збереженні теперішнього політичного режиму в Україні? З чийого голосу Гельман рік тому під час антисаддамівської операції в Іраку намагався втягнути в бойові дії Ізраїль (що засвідчує його тодішній Інтернет-сайт), отже, розпалити на Близькому Сході масштабну війну Сходу проти Заходу? І чи причетний Гельман до масових “зачисток” українського медіа-простору останнього часу (“Сільські вісті”, Радіо “Рокс”, Радіо “Свобода”, тепер – “5-й телеканал”?

За будь-якої відповіді на ці та подібні до них запитання слід пам'ятати, що в Росії Марата Гельмана вважають вельми успішним модератором різних провокацій (і не тільки мистецьких); що публічно говорити про негативне ставлення до нього московські журналісти просто бояться, що сам Гельман не виключив свого повернення на телебачення і до поточної політики. А це означає, що українські національно-демократичні сили мають бути свідомі того, що на черзі – нові провокативні акції проти них і нові зусилля “братів Медведчуркісів” зробити з нашої країни в усьому слухняну новому панівному класові Хохляндію.

Вікор Сриж

„Як іван Дзямулич не покорив Турійщину”

8 лютого на Волині відбулися вибори депутата обласної ради. За їх результатами, кандидат від влади, начальник управління освіти облдержадміністрації Іван Дзямулич випередив єдиного узгодженого кандидата від блоків „Наша Україна“ та Юлії Тимошенко Богдана Шибу на 437 голосів. Після цього в одній з провладних газеток, яка під виглядом листів від трудящих любить поливати брудом Віктора Ющенка та його блок, з'явився матеріал „Як Іван Дзямулич покорив Турійщину“ (саме у Турійському районі відбувалися вибори), де в кращих традиціях радянської партійної преси змальовано владу, яка „вміє не лише ставити завдання, а й домагатися їхнього виконання“. А „свідомі“ мешканці Турійського району мало не мріяли про такого провладного кандидата. І нічого, що Іван Дзямулич особистість, м'яко кажучи, непоказна. Але хто про це знає? А от написати можна все, що завгодно. Але з'ясувалося, що герой - „липовий“. Луцький міський суд уважно вивчив його передвиборчі „подвиги“ і встановив факт порушення ним виборчого законодавства. Рішення обласної територіальної виборчої комісії від 9 лютого 2004 р., яким визнано Дзямулича обраним депутатом, – скасовано. Рішення суду є остаточним і оскарженню не підлягає.

Тож чим „завойовував симпатії“ виборців Іван Дзямулич? Як розповів народний депутат України Володимир Бондар (фракція „Наша Україна“), такого адміністративного ресурсу, який був задіяний на цих виборах, він не пам'ятає. Люди прямо на виборчих дільницях доповідали своїм керівникам, що вони проголосували за „потрібного“ кандидата. У ході кампанії порушувалося не тільки виборче законодавство, а й права та свободи громадян. Для агітації використовувалися батьківські збори у школах, на яких розповідали, як правильно голосувати, аби діти вступали у вищі навчальні заклади, отримували медалі, аби їм було тепло й світло в школі.

„Якщо сьогодні вчителі йдуть на такі дії, то мені страшно за нашу освіту і наше майбутнє, такі люди не зможуть виховати нормальне покоління дітей. Те, що такими методами не можна вести передвиборну боротьбу, підтвердив і Луцький міський суд. Отож, „сьогодні переміг закон, перемогла демократія“, - підсумував народний депутат.

Тепер волиняни з нетерпінням очікують продовження цієї історії, адже „герої“ не програють, тим більше у державі, де на варті стоїть всесильний адмінресурс.

Віктор Штайнер

Жити буде ще важче. За нинішньої влади

.Нещодавно на науково-практичній конференції в Ростові-на-Дону йшлося про реформу житлово-комунального господарства (ЖКГ). Конференція констатувала, що єдиним виходом для підприємств водотеплозабезпечення, на яких ситуація виглядає найбільш катастрофічно, є збільшення теперішніх тарифів у тричотири рази. Враховуючи те, що в Росії Україну бачать у так званому ЄЕП, де всі рішення Росії повинні будуть виконувати Україна, Білорусія, Казахстан, то рекомендації цієї конференції торкнуться і нас.

Колись в одному зі своїх публічних виступів Леонід Кучма назвав нашу систему комунального господарства „комунальною мафією“. Це був той випадок, коли він сказав правду. А хто краще за Кучму розуміється на мафії, корупції та організованій злочинності в Україні? Пораховано, що в нормі споживання води й тепла комунальні служби закладають значно більше (іноді в десятки разів!), ніж люди насправді споживають. Нам свідомо й цинічно брешуть, що ця галузь завжди збиткова. ЖКГ у нас – надприбуткова галузь, бо кожен із нас платить не лише за себе, але й за «того хлопця». Чому наша людина сплачує за воду 10 - 12 гривень на місяць, а встановивши лічильник води, одразу ж починає платити десь 1 - 2 гривні? Отже, раніше вона віддавала гроші ще за десяток споживачів у кишені комунальних начальників, компенсовувала збитки від аварій та безгосподарності ЖЕКів. Маючи такі прибутки, вони ще й скаржаться на збитки? Нахабство нечуване!

Сфера ЖКГ зовсім не контролюється антимонопольним комітетом і, користуючись цим, можна зробити з пересічним українцем будь-що: збільшувати тарифи в 3 - 4, 10 разів. І немає на те ради. Народ наш, як відомо, безмежно терплячий, а щодо протестів – інертний. То чому б його зайвий раз безкарно не пограбувати?

Над усе обурює безсоромна офіційна брехня. Ми пережили вже десятки підвищень тарифів на житло, і напередодні кожного нам заявляли, що сплачуємо 70 - 80% від реальної ціни. Якби так було, то нині вже не існувало б жодного ЖЕКу. Треба нарешті встановити для чиновників карну відповідальність за адміністративну брехню. Ось, наприклад, нам кажуть, що треба на 100% підняти платню за проїзд у метро, бо воно, мовляв, збиткове. Але ж від сплати за 1 поїздку 50 копійок метрополітен має чистий прибуток у 18 копійок. Прибутковість – майже 30%. Це надприбуткове підприємство! Якщо нам буде підвищено тарифи на житло в 3 - 4 рази (як планують у керівництві ЄЕП у Москві), це означатиме новий геноцид - голодомор в Україні. Уявіть собі, що людина сплачує щомісяця 120 - 130 гривень за квартиру „хрущовського“ типу, а тоді їй доведеться віддавати 500 гривень. Це неможливо!

Отже, нас знову поставлено перед вибором: або ця влада остаточно винищить нас - або...

Микола Чорноморенко

Б'ЄМО ТРИВОГУ

ШКОЛА БАГАТИХ БУРАТІНО

Є у Дубні виправно-трудова колонія для поганих хлопців. Якщо вірити місцевим газетам, то вони живуть там зовсім непогано. З фасаду - це нібито міцна українська в'язниця, а з іншого боку … - міська школа № 3. Однак насправді там знаходиться потужне, як для Дубна, підприємство – державне, промислове. Підприємство-колгосп, використовуючи працю ув'язнених неповнолітніх рабів, утримує самотужки увесь персонал із середньою зарплатнею 500 грн. В'язні заробляють на день по 12-15 грн., що на місяць становить 240-300 грн., а річний заробіток відповідно – у межах 3-3,5 тисяч грн. Кожен ув'язнений перебуває тут 3-4 роки і за цей час заробляє собі десь 10-15 тисяч грн. Проте, коли він звільняється з ВТК, то отримує лише мізер у 200-400 грн., щоби добратися до хати. Куди дівається решту грошей та хитра установа? Може, зарплатня в'язнів дубенської ВТК йде на утримання колонії, наглядачів та конвоїрів?

Де там. Якщо вірити документам, то накладні витрати тієї ВТК охоплюють всі необхідні щодо процесу речі, а зарплатня є зарплатнею з усіма, відповідно чинного законодавства, наслідками. А може, в'язні самі витрачають гроші на,скажімо, м'ясо, рибу, горілку, тютюн, хліб з маслом...

Якби ж то так! Існують жорсткі норми обмежень у витратах та споживанні. Де ж тоді гроші?

Наразі оголошувати математичний конкурс серед вітчизняних шукачів наукових ступенів. Щось на зразок розв'язання дубенської теореми “Фермі”. Хоч як би там було, а ту ферму ручного доїння в'язнів слід прикрити. Поки чого не вийшло у виправно-трудовому колгоспі із школою № 3, яка вчить, що два помножити на два буде п'ять.

Світлана Чепіга

ПАРТІЯ РЕГІОНІВ ВИКИНУЛА ШКОЛЯРІВ

На Кіровоградщині у місті Мала Виска є “Будинок школяра”. В ньому донедавна діяли різні гуртки, в яких діти опановували корисні життєві навички, підвищували свій інтелектуальний рівень. Вихованці гуртка інтелектуальних ігор під керівництвом Наталії Бабаєвої успішно виступали на різноманітних конкурсах та олімпіадах. У кабінеті народної творчості були зібрані різні старожитності, деякі з них мали понад сто років. Все це за вказівкою голови райдержадміністрації Василя Шульги було викинуто. Натомість там розмістили …офіс Партії регіонів.

Така у нас “демократія”. Держпрограма щодо комп'ютеризації шкіл не виконується, у “Будинку школяра” для інтелектуалів не було ЖОДНОГО комп'ютера, а до офісу ПР їх завезли без ліку.

Працівників бюджетної сфери змушують в обов'язковому порядку передплачувати районну газету “Маловисківський вісник” та обласну „Народне слово“. Ці газети не друкують нашого слова на захист школярів. Така “демократична преса” більше зацікавлена у прикритті подібних неподобств з боку влади. Прошу надрукувати наш голос, бо ми не маємо можливості в іншій спосіб оприлюднити його.

Володимир Поліщук,
голова Маловисківської РО КУН

ДЛЯ НАС УСІХ ВОНА БУЛА ПАНІ СЛАВА

(Закінчення. Початок в №7)

Правдива національна еліта спроможна виявити свою справжність лише у жертовній, альтруїстичній, надситуативній діяльності на добробут та безпеку усього українського народу. Треба було висувати Ярославу Йосипівну Стецько, але ми закохано дивилися на неї і все чекали, а що ж то нам, тутешнім, політично неграмотним, підкажуть більш досвідчені, - але й вони знітились. Ми чекали, що діаспора надасть щонайдійовішої допомоги Конгресу Українських Націоналістів, проте цього не сталося, занадто багато суб'єктивізму стало на заваді. Конгрес потрапив у стан виживання і тримався виключно на величезному авторитетові свого харизматичного лідера. І це сповна оцінили ті сили, які врешті-решт і виграли. Зокрема не слід забувати, що певні більшовицькі структури, які вели багатовекторну боротьбу проти націоналістичної ідеї, не згинули самі по собі із знищенням СРСР. Вони дещо змінилися, видозмінили тактику, але не стратегію тотальної боротьби із національною ідеєю.

На виборчих перегонах велика кількість членів КУН та їхніх симпатиків активно діяла як національно свідомий електорат для кандидатів різних гатунків, якщо вони лише виголошували гасла про втілення українства у процеси державотворення. Але дуже часто так було, що, отримавши те, чого хотіли, ці кандидати ставали байдужими до всього, окрім власної вигоди. Членство Конгресу і їхні симпатики почали зневірюватися в людях, а це дуже тяжка психотравма, - політична діяльність повинна скріплюватись перемогами, нехай і не грандіозними.

Справді, як вважала Слава Стецько, «піднесення свідомості мусить іти в парі з боротьбою за владу. В Україні націоналісти ще не були при владі [...] Ще жодна держава не постала й не утвердилась як потуга без засад націоналізму, який є природним, самозрозумілим явищем [...] Наші ж сили є організовані, як потрібно для того, щоб в Україні навести лад. Більшовики підірвали мораль і гідність української людини. [...] Національно-патріотичні сили трохи розгублені, думають, як себе зберегти і навіть шкодять одні одним, особливо під час виборів». Проте вона завжди була переконана, що «наша мрія - щоб націоналістична ідея опанувала Україну, і будемо добиватися цього всіма силами». У цій діяльності пані Слава високо поціновувала значимість науковців, освітян, і тому завжди підтримувала різноманітні патріотичні інституції, особливу увагу приділяла Всеукраїнському науковому та професійному товариству ім. Миколи Міхновського та Всеукраїнському педагогічному товариству ім. Григорія Ващенка. Була особисто знайома з Г.Ващенком і високо цінувала його «Виховний ідеал», бо й сама багато взяла з нього для особистого виховання.

Високо ставила Слава Стецько значимість українознавства в сучасному становленні модерного українського суспільства. Вона завжди прагнула зустрічатися і спілкуватися зі значними українськими діячами науки, відвідувала наукові конференції, з'їзди, побувала у багатьох науково-дослідних установах, вищих навчальних закладах, виступаючи в них із політичними доповідями та лекціями для студентів і викладачів. Із великою зацікавленістю вона підтримувала зв'язок з професором П.Кононенком, Ф.Погребенником, А.Погрібним, А.Алексюком, Ю.Мальком, Я.Ульгурським, І.Головацьким та іншими науковцями. Декілька разів відвідувала Центральний ботанічний сад ім. М.Гришка НАН України в Києві на дніпрових пагорбах.

Із радістю відгукувалася на запрошення до середніх шкіл у містах і селах. Заради молодого покоління, його майбутнього в 1995 р. було створено Благодійний фонд ім. Ярослава Стецька, одним із завдань якого було, як записано в програмі діяльності, «Створення стипендійного фонду, з якого будуть призначатись цільові стипендії та премії молодим науковцям та журналістам і студентам. Бо Фонд має на меті ствердження національної ідеї, примноження інтелекту нації шляхом залучення молодих науковців та студентства до науково-дослідницької роботи з проблем вивчення історичної, філософської, політологічної спадщини українського народу, його багатовікових надбань. Патріотично налаштовані спортсмени, які гідно представляють честь України, також не лишаються поза увагою фонду».

І вже на першій святочній академії, що відбулася в день народження Ярослава Стецька, у промові почесного голови фонду Слави Стецько прозвучало: „Ярослав Стецько, вітаючи здвиг Спілки української молоді в Англії у липні 1962 р., звернувся до кількатисячної української молоді з такими словами: «Світом керують та перемогу забезпечують не лише бомбовики й літаки, а передусім ідеї і віра в них...» Наша ж фундація поставила собі велику мету: здійснити в посткомуністичній Україні революцію духу, усуваючи намул чужих окупацій, поставити в центр нашої діяльності відродження української духовності».

Співпрацю зі Спілкою української молоді вважала пріоритетною, тому з її керівником О.Задорожним та секретарем Спілки О.Федоренком вирішувала багато питань стосовно проведення вишколу, молодіжних політологічних конференцій, організації молодіжних таборів тощо.

Увесь час свого проживання в Україні п. Слава постійно відвідувала всі регіони держави, де зустрічалася із щонайширшими колами етнічних українців, проте мала й дуже багато зустрічей із громадянами України іншого етнічного походження, а з провідниками кримсько-татарського народу у неї була давня, плідна співпраця. Як до багатолітнього голови АБН до неї постійно прибували представники виборюючих свою незалежність народів. Дієву підтримку і постійну допомогу нескореній Чечні Слава Стецько надавала особисто, а також і весь Конгрес.

Постійно запрошувалась на міжнародні конференції, які ретельно відвідувала, виголошувала грунтовні аналітичні, політологічні доповіді. У ВАКЛ вона була координатором діяльності держав Східної Європи, а це потребувало копіткої роботи.

Ще за життя чоловіка вони часто відвідували патріарха УГКЦ Йосипа Сліпого, довго й плідно із ним бесідували, мали також щільні контакти і з патріархом УАПЦ Мстиславом. Крім дружніх стосунків та звичайних людських симпатій, ці зустрічі були необхідні, бо зміцнювали переконання в нагальній потребі відтворення в Україні Єдиної помісної християнської церкви, що сприяло б об'єднанню українців та їхньому духовному зросту. Хоча п. Слава й була за обрядом греко-католичкою і регулярно відвідувала в м. Києві церкву св. Миколая на Аскольдовій могилі, проте вона часто зустрічалася з патріархами усіх трьох українських церков, активно підтримуючи та безпосередньо сприяючи ідеї Єдиної української церкви.

Постійно переймалася п. Слава й турботами українських жіночих організацій, а стосунки із принциповою, енергійною, миловидною Дариною Гусяк (сподвижницею генерала Романа Шухевича), керівником Ліги українських жінок, були дружніми і конструктивними. Слава Стецько - почесний член ОЖЕД ОЧСУ, Канадської Ліги жінок, Української жіночої організації Великої Британії та інших жіночих об'єднань.

Депутат Верховної ради Ярослава Стецько твердо відстоювала справедливе пошанування на державному рівні легендарних борців за волю України - вояків ОУН-УПА, а тому підтримувала контакти із керівництвом Всеукраїнського Братства ОУН-УПА ім. генерал-хорунжого Романа Шухевича - Тараса Чупринки і особисто із головою Братства Михайлом Зеленчуком.

Діяльність Слави Стецько була високо поцінована українським народом - її було обрано депутатом Верховної Ради України в 1997, 1998 та в 2002 рр. Як старший за віком депутат, вона зачитувала текст присяги народного депутата у день відкриття перших сесій Верховної Ради України 1998 та 2002 років: «Ми за те, щоб людина була в центрі уваги держави, щоб держава робила для неї все можливе для того, щоб людина була щасливою, багатою, мала змогу розвивати свою культуру, мала застосування своїм здібностям. Але ми й за те, щоб та людина не була голим егоїстом, не йшла по головах інших до своєї особистої мети, незважаючи на родину, суспільство, націю...»

Перерахувати, що робила, що зробила, з ким працювала, з ким мала політичні чи суспільні контакти, кому допомогла, кого врятувала ця дивовижна жінка за 12 років, які пані Слава прожила після повернення в Україну, фізично не можливо...

«Хочу щиро подякувати всім, хто спричинився до створення Конгресу Українських Націоналістів, - від провідних до низових членів. Без їхнього ентузіазму та відданості ми не змогли б розбудувати партію, в якої, я вірю, - велике майбутнє. Тоді наша країна стане державою українського народу - могутньою і квітучою, такою, про яку мріяли мільйони наших попередників», - говорила Слава Стецько.

Для нас, хто був із Нею усі ці роки, - це найкраща подяка. Із відходом із життя славної пам'яті Анни-Євгенії Музики, Слави Стецько, Ярослави Йосипівни, пані Слави ера романтично-альтруїстичного націоналізму скінчилася, і прийшли часи націоналістів-прагматиків.

Вона, як чайка, замріяна, гордовита, яка рішуче протистоїть шаленому вітру, пролетіла над нами (хто щиро любив її!), торкнувшись своїм лагідним, пружним, міцним крилом, - і відлетіла ген-ген у синю даль...

Валерій Сніжко

ПІСНІ ВОЛІ

БАЗАР

Коли Слава Стецько вперше зареєструвалась кандидатом у народні депутати, я мав їхати на її виборчий округ, щоб кобзарською піснею підтримати всенародну улюбленицю. Але я, на жаль, поїхати не зміг. Та пані Слава не образилась, якось вона запросила мене на свій день народження – з бандурою...

То був справді незабутній вечір. Українська народна пісня "Базар" зворушила пані Славу до сліз. Мабуть, нагадала молоді роки. Адже на подвигові героїв Другого зимового походу виховувалось не одне покоління українських націоналістів.

Микола ЛИТВИН

Мов олень той, що загнаний в болото,
Зацькований собаками в лісах,
Боролися там відділи піхоти,
Кіннота йде за ними по слідах...

Паде з утоми військо при дорозі,
Не в силі кріса вдержати в руках,
А босі ноги пухнуть на морозі,
Кривавлять рани в драних сорочках.

А бій кипів... Останній, може, з бою,
За полком полк ішов ворожих сил...
І крикнув хтось: "Кінчаються набої!"
Десь ополудні впав останній стріл.
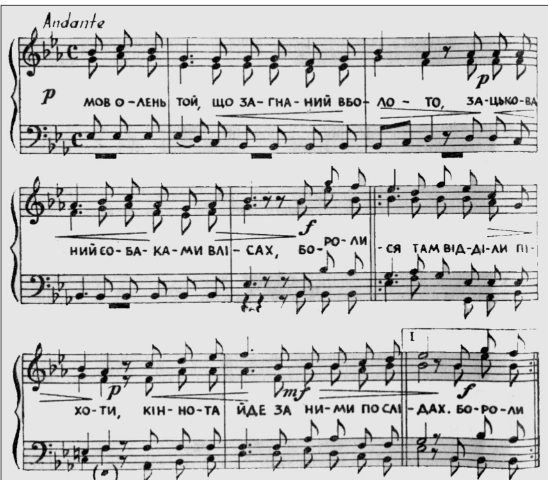
Зігнали нас, забрали нашу зброю –
Вірних синів святої боротьби.
І впав наказ, щоб власною рукою
Копали ми самі собі гроби.

Поранені, знеможені, побиті,
Копали ми могилу на полях...
Під регіт, свист і крик несамовитий
Московських орд, що стали по краях.

"Готова вже могила всім єдина", –
Сказали ми. А відповідь дав кат:
"Ось вам Соборна Вільна Україна,
Нема для вас, петлюрівці, пощад!"

"А коли хтось із вас складе присягу,
Що буде вірно він служить Москві,
Хто відречеться нині свого стягу,
Той буде вільний, той буде живий".

В холодну днину, серед снігу й мряки,
Над темним гробом, що на нас чекав,
Мовчало триста шістдесят юнаків,
Ніхто не зрадив, ласки не благав.

І впав наказ,
клекочуть скоростріли,
Юнацтво стелеться,
мов скошена трава,
І труп за трупом падає в могилу,
А скоростріл шаліє, не вгава.

З великої, невкритої ще ями
Несуться зойки ранених і зов.
І хтось грозив кривавими руками:
"Ми нині гинем, завтра
– кров за кров!"

Життя пливе, від роду і до роду,
Й співа цю пісню
все новий кобзар.
Нагадує вкраїнському народу
Про наш святий,
не помщений Базар.

ВІТАЄМО!

Бойовик УПА відсвяткував 100-літній ювілей

Досягти 100 - літнього ювілею в житті вдається далеко не кожному, на це потрібно мати Боже благословення.

Михайло Миколайович Котик народився 22 лютого 1904 року в селі Військо Добромильського (тепер Старосамбірського) району. Сьогодні в очах пана Михайла стоїть вся трагічна історія Галичини XX століття. І хоч важко її згадувати, але не маємо права забути. Ще16-річним він став членом товариства «Просвіта», згодом вступив до Української Військової Організації. В його обов'язки входило навчання молоді військової справи. Різними шляхами добували зброю для організації і таємно у лісах проходили військовий вишкіл. 25 - річним юнаком він стає членом ОУН, де, крім військової справи, займається й пропагандистсько-ідеологічною роботою.

У 1931 році Михайла Котика обирають головою товариства „Луг", яке відкрито пропагувало все українське. У 1936 році воно було заборонене і з того часу діяло підпільно. Згодом Михайло був призначений станичним, тримав зв'язки з п'ятьма районами і центром, що був у Перемишлі. Все це було доброю підготовкою, так необхідною у подальших звитяжних боях УПА. В 1939 році прийшли нові «визволителі» - більшовики. Розпочався більшовицько-енкаведистський терор.

З перших днів створення УПА - Михайло Котик - у її лавах. Його знову призначили на посаду станичного. Він займається постачанням продуктів, одягу, медикаментів, зброї для боївок УПА, допомагає у спорудженні криївок, і так до 1946 р. Офіційно працював на маслозаводі в Добромилі, а підпільно виконував доручення ОУН-УПА.

У 1946 році енкаведисти захопили одну з криївок, де виявили документи, чисті бланки міської ради з печатками й штампами. Вийшли на постачальника цих документів - Михайла Котика. А далі - арешт, допити, пропозиція співпраці з НКВС. Не одержавши згоди, знову катували. «Випустили на волю», щоб вислідити зв'язки з підпіллям. Не змогли. Знову арештовують, знову катування в Добромилі, Самборі та пересильній тюрмі у Львові. Військовий трибунал. Вирок: «высшая мера наказания», яку замінили 20-ма роками таборів і 12-ма - спецпосепення. Багаторічна каторжна праця в копальнях Воркути - краю вічної мерзлоти, що став могильником мільйонів українських патріотів, не зламала бойового духу Михайла Котика. Всю рідню Михайла було репресовано і вивезено за Урал, там, у сирій землі, залишилась його старенька мати. 1963 року сім'я Котиків покинула чужину й переїхала в м. Соснівку Львівської області.

Михайло Котик ще бадьорий, бере участь у всіх національно-патріотичних заходах, що відбуваються в місті, член Конгресу Українських Націоналістів, член Братства воїнів ОУН-УПА, СПВУ, Товариства «Просвіта». Часто відвідує школи міста, де ділиться з учнями і вчителями своїми спогадами, допомагає виховувати учнівську молодь у національно-патріотичному дусі. Надіємось, що Михайло Котик, відсвяткувавши свій столітній ювілей, поб'є всі рекорди довголіття не тільки в Соснівці й Червонограді, але й в Україні, чого йому найщиріше бажаємо разом з Господніми ласками.

Ігор Музика, голова Червоноградської МО КУН

Документальна книга про УПА

У редакції одеської газети „Чорноморські новини" відбулася презентація книги „Нацистські документи про УПА". Її автори цієї книжки - професор, викладач кафедри історії Політехнічного інституту Г. Гончарук і професор О. Нагайцев.

Обговорення відбулося за участі представників громадсько-політичних організацій різного спрямування, науковців, вчителів, студентів. Були присутні й журналісти, серед них і кореспондент обласного радіо Г. Кваснюк, відомий на Одещині тим, що у своїх передачах паплюжить історію ОУН-УПА.

Під час гострої дискусії на підставі історичних документів та достовірних фактів значною мірою були спростовані навіяні ще комуністичною пропагандою стереотипи та брехливі домисли про боротьбу та роль учасників українських визвольних змагань на різних етапах нашої історії. Відрадно, що на захист ОУН-УПА як народної сили, що жертовно боролась за незалежну Україну, крім голови обласної організації Конгресу М. Перегінчука, виступили вчені, журналісти, студенти. Присутні висловили подяку авторам дослідницької праці й побажали їм творчих успіхів. Г. Гончарук і О. Нагайцев, в доробку яких вже є книга „УПА в радянських документах", продовжують розробляти цю тему, залучаючи до досліджень аспірантів, студентів.

Прес-служба Одеської ОО КУН

Віддали шану Богуну

До 340-річчя з дня загибелі полковника українського козацтва Івана Богуна було організовано поїздку членів Вінницької обласної організації КУН до м. Новгород-Сіверського, що на Чернігівщині. Делегати від Вінниччини, де народився і виріс Богун, привезли на місце загибелі свого славного земляка вінницької землі та кошик з квітами, оповитий стрічкою з написом "Великому сину України Івану Богуну – від вдячних націоналістів-бандерівців Вінниччини".

Після виступів представників делегацій хвилиною мовчання вшанували пам'ять цієї визначної постаті нашої історії.

Не обійшлося, на жаль, і без прикрого інциденту: панахиду відправляв священик московського патріархату. Коли підняли прапори: державний, червоно-чорний та прапор блоку "Нашої України", - пролунала "команда" заступника голови райдержадміністрації: "Опустіть флагі Ющенко".

Прапорів не опустили, бо в них - безсмертний дух Івана Богуна.

Віталій Гусар, голова Вінницької ОО КУН

ЗА УКРАЇНУ! ЗА ЮЩЕНКА!

Рівне

Рівненський обласний осередок Всеукраїнського об'єднання "За Україну! За Ющенка!" зареєстровано лише 1 грудня минулого року. За цей час до нього увійшло майже 4 тисячі членів. Найбільш активно процес формування нової організації проходить у Дубровицькому, Дубенському, Здолбунівському та Сарненському районах. Наразі лише у цих районах створено районні осередки, хоча члени об'єднання є в усіх 16-ти. 17 січня було проведено конференцію обласного осередку. У ній взяли участь делегати з Рівненщини, а також перший заступник голови Всеукраїнського об'єднання Петро Ющенко, народні депутати Василь Червоній, Юрій Ширко, Сергій Олексіюк. На конференції було обрано голову обласного осередку. Ним став Юрій Ширко.

Делегати обговорили стратегію підготовки до президентських виборів. За словами деяких представників регіонів області, у цьому напрямку ще є певні недоопрацювання. На Форумі демократичних сил, що відбувся у Рівному на свято Покрови, було наголошено на нагальній потребі створити (до 1 лютого) районні штаби блоку "Наша Україна". Визначений термін збіг, а віз і досі там. Тому, на думку учасників конференції, одним із головних завдань обласного осередку об'єднання "За Україну! За Ющенка!" має стати формування активу саме на місцях. Вирішено докласти максимум зусиль для того, щоб кількість активних членів об'єднання досягла десяти тисяч.

Конгрес-інформ

Кіровоград

Сильні снігопади та небезпечні дороги не змогли перешкодити жителям Кіровоградщини зібратися в обласному центрі для проведення обласної установчої конференції громадської організації "За Україну! За Ющенка!" 282 делегати з районів та міст Кіровоградської області приїхали створити організацію, щоб об'єднати тих прихильників "Нашої України", які з якихось причин не бажають вступати в політичні організації блоку, але не відкидають участі в громадському русі. Думку стосовно потреби створення такої організації висловили представники КУН та інших політичних партій. На зібранні був народний депутат України Петро Ющенко. Вів конференцію один з керівників ВГО "За Україну! За Ющенка!" Андрій Ніцой.

Делегати проголосили створення обласної організації, обрали раду "ЗУЗЮ" та делегатів від області на Всеукраїнський з'їзд у Києві. Не обійшлося й без ложечки дьогтю. Конференція проходила під пильним наглядом спецслужб, які відслідковували та знімали на відео всіх учасників та організаторів зібрання. Втім, можливо, саме завдяки цьому обласна установча конференція "За Україну! За Ющенка!" пройшла спокійно, динамічно та без провокацій.

Конгрес-інформ

НА ДОНЕЧЧИНІ РІК ДУХОВНОСТІ. ЯКОЇ?

Марія Олійник, заступник голови КУН, м. Донецьк

Донеччина завжди була вагомою складовою як економічної потуги України, так і її духовності. На жаль, сьогодні тут розгорнуто безпрецедентну, антиукраїнську війну, культивується нова національність - «донбасовєц».

Ось факти та цифри:

Применшується роль українського етносу в освоєнні краю і всіляко виправдовується та оспівується колонізаторська політика Москви, фальсифікується історія. Наприклад, на гербі Донецька (колишньої козацької Олександрівки) й досі фігурує як дата заснування міста 1869 рік — рік приїзду в Олександрівку англійського підприємця Джона Юза, а не справжня дата заснування слободи в 1779р. запорожцями. Напис на гербі "Донецк", всупереч чинному законодавству, зроблено російською мовою.

Минулого року лише 19 % школярів Донеччини, а в Донецьку — 10%, навчались українською мовою. Із 6900 першокласників обласного центру тільки 500 (7%) мали змогу піти до української школи. У цей же час у Донецьку "успішно" ліквідовується школа № 36 з українською мовою навчання. Крім неї, таких шкіл залишається ще 4 зі 170.

В області діють 4 російські театри і тільки один – напівукраїнський. Всі масові культурні заходи в клубах, бібліотеках, музеях, парках відпочинку тощо ведуться лише російською мовою.

Газета облдержадміністрації, як і газети міських і районних рад, виходять російською мовою. Понад 100 телерадіокомпаній Донеччини працюють російською.

У Донецькій області діє 457 парафій УПЦ Московського патріархату, *77* парафій УПЦ Київського патріархату, 23 парафії УГКЦ, 7 парафій Римо-католицької церкви.

Підтримку влади має тільки московська церква.

Із назв 9-ти районів Донецька назва тільки одного - Київського, - пов'язана з українською історією. А решта: Ворошиловський, Ленінський, Кіровський, Куйбишевський, Будьоннівський тощо - жодного відношення до історії України не мають. У центрі міста й досі є вулиця імені ката України Постишева.

На сесії Донецької міської ради цинічно й нахабно хотіли перейменувати вулицю імені відомого українця, кінорежисера Савченка на вулицю Звягільського. Тільки мій виступ на сесії зупинив цей антиукраїнський акт. Тоді прийняли рішення назвати Безіменну вулицю іменем Звягільського, а насправді перейменували вулицю Анджієвського. Чи можна собі уявити, щоб у державі Ізраїль перейменували вулицю, названу іменем єврея, і назвали її іменем українця ? І як би це розцінив відомий борець з антисемітизмом, голова "Міжнародного антифашистського комітету" Самуїл Шлаєн ?

Нещодавно відкрито пам'ятник Йосифу Кобзону, перед приміщенням міськради встановлено копію "Царь-пушки" - подарунок мера Москви Лужкова, а неподалік - пам'ятник Джону Юзу. В центрі герба Донецької області „красується" пальма Мерцалова, яку нібито знайшли в запасниках Петербурга. Люди називають її коноплею. Напис на гербі "Возможность доказана делом" - вислів, який належить російському вченому Менделєєву, - також російською мовою. Тобто продовжується зомбування, планомірне нівелювання особистості українців, і це в той час, коли Донеччина має славну когорту письменників, які або народились і жили, або, тимчасово перебуваючи тут, творили під впливом нашого краю, збагачуючи його духовність. Це Володимир Сосюра, Василь Стус, Олекса Тихий, Микита Шаповал, Емма Андієвська, Володимир Біляїв, Микола Чернявський і багато інших.

Із сотні обласних партійних організацій реальний вплив має лише Партія регіонів, яка ідеологічно орієнтована на Росію і фактично є розгалуженим адміністративним утворенням, куди "добровільно" входять майже всі керівники різних управлінських рівнів і бюджетних установ.

Оскільки 2004 рік оголошено роком духовності на Донеччині, обласні організації Конгресу Українських Націоналістів та "Просвіти" подали обласним керівникам свої пропозиції з цієї нагоди.

Ми вимагаємо від держслужбовців області, а найперше від голови обради Бориса Колесникова та голови облдержадміністрації Анатолія Близнюка, здійснювати публічні виступи державною мовою.

Газети облдержадміністрації «Жизнь», міськради та районних рад Донецька "Наш дом плюс", інші видання, засновниками яких є міськ- та райдержадміністрації, мають виходити українською мовою. Це ж стосується й комунального "Донецького радіо", яке по кілька разів на день перериває професійні українські передачі першого національного радіоканалу.

Вимагаємо провести дослідження поховань на Рутченківському полі і встановити пам'ятник жертвам політичних репресій, адже з часу розкопок пройшло вже 15 років, а пам'ять невинно убієнних комуністичним режимом і досі не вшановано.

Пропонуємо розпочати реалізацію в області планів, передбачених ще постановою Ради Міністрів УРСР з увічнення в пам'ятних знаках та пам'ятниках ролі запорізького козацтва в Донецькій області. Перш за все уточнити дату заснування міста Донецька. Відновити історичну справедливість, показавши роль запорізьких козаків в його заснуванні відразу після ліквідації Запорізької Січі.

В нашому зверненні наголошено на потребі очистити Донеччину від комуністичної символіки. Слід демонтувати пам'ятник Леніну на центральній площі й перевезти його до краєзнавчого музею. Те ж саме треба зробити зі скульптурою Крупської, яку керівництво обласної бібліотеки ім. Крупської перебазувало з першого поверху на третій. Бібліотеку пропонуємо назвати іменем одного з наших геніальних земляків Василя Стуса або Володимира Сосюри. Перейменувати обласну дитячу бібліотеку імені Кірова.

До 190 — річчя з дня народження Тараса Шевченка пропонуємо відкрити в Донецьку хоча б один магазин української книги - літературну кав'ярню "Кобзар".

Надіємось, що в рік духовності донецька влада профінансує четвертий міжнародний конкурс української пісні, танцю, народної музики та образотворчого мистецтва ім. Тараса Шевченка "Джерело талантів", який плануємо провести з 21 по 23 травня в Донецьку, а також видання творів письменників Анатолія Мироненка та Івана Костирі.

На думку членів обласної організації КУН, реалізація цих заходів значною мірою наповнить реальним українським змістом проголошений в області рік духовності, на відміну від запланованих владою „Днів Москви на Донеччині" та заходів УПЦ Московського патріархату, які нічого спільного з відродженням української духовності й національної свідомості не мають.

Станіслав Савків - віце-президент Польського культурно-освітнього товариства ім. Адама Міцкевича в Києві, заслужений діяч культури Польщі, член Національної спілки письменників України. Він переклав з польської на українську мову «Острів Робінзона» А. Фідлера, «Чотири танкісти й пес» Я. Пшимановського, «Час, хлопці, додому», «Сибіріада польська" З. Доміно, „Веста не знає пощади" М. Козакевича, „Пристань ескулапа" Е. Нізюрського та інших.

Про НКВС, бандерівців і рідну мову...

Хочу розповісти про два випадки, які пам'ятаю з дитинства.

Мій батько, Савків Василь Михайлович, народився в селі Озеряни Бучацького району Тернопільської області, що тоді була під Польщею. Українець, він закінчив у Польщі педагогічний інститут, одружився з мамою, Марією Голковською, полькою. Батькові ніхто не дорікав, що він українець, його шанували за порядність і чесність. А потім та жахлива війна. Дякувати Господу Богу, наша сім'я вижила. Після війни Тернопільська область стала радянською. Живучи у довоєнній Польщі, батько начитався радянської преси і повірив у те, що там писалося. Це було головним у його рішенні повернутися до Озерян. Ми поселилися в домі його брата.

Проте, коли батько побачив, що тут діється, його охопив жах. Але виходу не було! Він знав, що якби захотів повернутися до Польщі, – нам усім „капут".

Недалеко, за сім кілометрів від Озерян, у селі Бариш жили поляки. Якось уночі над цим селом запалала страшенна пожежа, загриміли кулеметні черги. Це тривало всю ніч. Наступного дня люди говорили, що до села увірвалися бандерівці, - село спалили, людей повбивали, немовлят з колиски - за ноги і головою об стіну... Однак Бог допоміг кільком утекти. Вони розповідали: „Які це бандерівці, якщо вони всі верещали і матюкались по-російськи". Голосно тоді нікому цього не можна було говорити, – загрожувало смертю, але чутка тихцем розповзлася навколишніми селами.

А коли Україна стала самостійною, це підтвердилося офіційними документами з архівів. То була справа рук НКВС, який, щоб розпалити ненависть між польським і українським народами, організував цю трагедію, переодягнувши її виконавців у бандерівський одяг. Цей випадок я запам'ятав з дитинства.

Другий випадок стався незадовго після того, як батько привіз нас до Озерян. Гуркіт у двері. Брат мого батька відчинив. До хати увійшло троє бандерівців: високі, зарослі бородами, з ручними кулеметами. Попросили перекусити. Стрийко повів їх у велику кімнату, запалив кілька свічок і запропонував присісти, поки дружина приготує їжу. Туди увійшли ми всі: мої батьки, сестра і я. Я, малюк, був здивований і збуджений, побачивши ручні кулемети. Підбіг до одного з бандерівців і запитав по-польськи: „Прошу пана, чи цей карабін голосно стріляє? А я міг би із нього вистрілити?" Бандерівці здивовано подивилися на мене. Стрийко пояснив їм: „Мій рідний брат Василь жив у Польщі, працював учителем і одружився з полькою, також учителькою, а це - їхні діти. Вони нещодавно приїхали до нас з Польщі, тому ще не встигли навчитися української мови". Бандерівці усміхнулися, а той, біля якого я стояв, погладив мене по голові і сказав з усмішкою: «Нічого, синку, я бачу – ти дуже здібний, скоро навчишся своєї другої рідної мови».

P.S. Я хотів би додати, що моя мама, сестра і я дуже швидко навчилися української мови. Мама незабаром стала вчителькою молодших класів, де уроки проводила українською мовою. Пенсійний вік вона провела у Києві, говорила тільки щирою українською мовою.

Мабуть, саме тому мене завжди обурювало й обурює, коли у Києві до мене звертаються каліченою російською ті, що не знають її як слід, а українською соромляться говорити. Чому?

Станіслав Савків

Поет конкретної любові

„Кажуть, що таланти сіють зорі... Це від них спалахують зірки..." Саме такими ліричними рядками завершується збірка „Блискавки болю" черкаського поета Миколи Борща. І саме вони найяскравіше характеризують творчість талановитого лірика.

Поезія Миколи Борща – високого громадянського звучання. Характеризуючи її, голова Черкаської обласної організації НСПУ Г. Білоус з гордістю зазначав, що доробок М. Борща - Симоненкового кореня.

Народжений перед війною, Микола Борщ зберіг дитячі спогади про тяжку повоєнну долю сільських вдів. Владі мало було поту й крові сільської трудівниці, діти якої зі страху просинались, бо "шибка забряжчала, загуркотіли двері уночі, а бідна мама з горем промовляла: „За позику прийшли вимагачі".

Вривались в хату вигуляні й ситі:
- Підписуй, - кажуть, -
триста та йди спать.
А мати в сльозах: - Як же далі жити?
Я заробила лиш сто п'ятдесят.
У чоботтях, погляньте, вітер свище.
Весь одяг, – що придбала до війни, –
На латці латка, на латках - латище.
А ви мені говорите про сни...
(«Блискавки болю»).

Тож автор сповнений гніву на послідовників тих повоєнних вимагачів а, можливо, й поплічників, що закликають знову нас в ярмо «світлого минулого». А щоб того не сталося, поет переконаний, що потрібна тверда відсіч словоблудам:

Надеж мій, не в стані супокою
Ми будемо мужніти з кожним днем,
А лиш тоді, як в боротьбі за волю
Приціл на шовіністів наведем.
(«Шовіністичні виродки доби»)

Нагадування автора про «приціл» незайве, бо «запроданці, манкурти, яничари в чужі обійми знову побіжать» при першій же нагоді, бо за сьогоднішньої влади "жирують знов кати мого народу"?

Лірика Миколи Борща - не гучна, приваблює своєю камерністю, просякнута любов'ю до рідного краю, своїх земляків - трударів. Він – поет конкретної любові.

У вірші «Козацький цвинтар» йдеться про «прихватизацію» давньої столиці козацтва – Трахтемирова сучасними нуворишам. Отака картина нинішнього українського народного життя-буття. Звертаючись до отамана Сірка „Де той герой, що руку ту в майбутнє в тяжку годину людям принесе?", автор спонукає й нас задуматись, хто ж «той герой», і кого оберемо цього року. Бо маємо, кого обирати. Тільки тоді «наш рідний край оплатить нам сторицею, коли щаслива доля розцвіте»...

Микола Чіпко

Пішов на чотири вітри

відкритий лист пану Вєтрову, головному редакторові журналу „Плеяда"

Дізналася я від адміністрації Першої міської гімназії м. Черкас, що **мій урок „Мова - оселя людського духу" не надрукований, оскільки він націоналістичний**.

Це не здивувало. Свого часу в гімназії не сприйняли розроблену мною систему позакласної роботи, побудовану на українознавчій основі, зате утвердилась інноваційна система громадянської освіти.

Минулого року в одинадцятих класах урок „Мова — оселя людського духу" як підсумковий із уроків розвитку зв'язного мовлення я проводила відкритим і для вчителів гімназії, і для курсантів Черкаського інституту післядипломної освіти, застосовувала нові підходи до висвітлення мовних явищ. Була на уроці й директор гімназії, заслужений учитель України Кирилова К. М.

Ніхто цей урок націоналістичним не назвав. Але я вдячна Вам за таку високу оцінку його змісту. До української мови ми ставимось як до генетичного коду нації, як до духовної вартості кожного українця, тому не дивно, що зміст уроку вчителі-практики сприймали природньо.

А ось Ви, пане Вєтров, так його не сприйняли. Вам не сподобалося, що в змісті уроку розкрито причини суржикомовства, простежується історія лексем „Україна", „український", силове поле зі словом „національний" та однокореневими - „націоналізм", „націоналіст", „нація". І Ви не змогли „пережити" твердження, що погляд на давньоруську мову як живу мову, спільну для трьох слов'янських народів, є ненауковим. **Ви до сих пір не можете погодитись,** що українська і російська мови мають окремі історії.

Ви обіцяли адміністрації дати обґрунтовану відповідь, але й тут побоялись, як боїться управління Черкаської облдержадміністрації запитати у Кабміну, де ж посвідчення Сотниченко-Гафінової про присвоєння звання „відмінника народної освіти". Адже всім вчителям, чиї діти перемогли у Всеукраїнському конкурсі учнівської творчості „Об'єднаймося ж, брати мої!", видали такі посвідчення, а мені – ні. Чи не тому, що очолюю Черкаську ОО КУН і є головою обласного педагогічного товариства ім. Г. Ващенка?

Коли я запитала в директора гімназії, де ж мій значок „відмінника народної освіти" (Постанова Кабінету Міністрів України від березня 2003 року), то вона відповіла, що до такого звання гімназія мене не представляла. А минулого року Інеса Мар'янська, моя учениця, посіла 1-е місце в обласній олімпіаді з української мови та літератури, а Василь Гафінов одержав дипломи переможця не тільки Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості, а й переможця 3-го етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів - членів Малої АНУ та інші.

Вже цього навчального року О.Гаршина стала призером обласної олімпіади з української мови і літератури, а А. Жовтобрюх - переможцем 2-го етапу Всеукраїнського конкурсу - захисту науково-дослідницьких робіт учнів - членів Малої АНУ. І так щороку. Ось цим і перевіряється мій рівень. І не треба мені Ваших „відмінників народної освіти". Прийде час, і мої учні „здеруть" із блюдолизів кучминого режиму маску правдолюбців.

Любов Сотниченко-Гафінова,
голова Черкаської ОО КУН

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Незважаючи на те, що "споживач завжди має рацію", його права продовжують порушувати. Прикро, але ніде правди діти: чи не щодня кожний з нас зіштовхується з обманом та обрахунками, продажем неякісних товарів та некоректною поведінкою працівників торгівлі.

За допомогою цього матеріалу вам буде значно простіше зорієнтуватися в ситуації, коли порушуються ваші права.

Правильно оформляйте угоду!

Обов'язково треба отримати письмове підтвердження факту купівлі товару, замовлення на послуги.

Для товарів – це товарний або касовий чек, який продавець зобов'язаний видати, і в якому повинно бути вказано: найменування товару, ціна, дата продажу, прізвище продавця. Вимагайте чек! Покупець має право отримати товарний чек навіть при купівлі товару з лотка, де немає касового апарата. Тоді товарний чек продавець виписує від руки. На ньому мають бути номер лотка або інші орієнтири його місцезнаходження, прізвище власника лотка, назва та характеристики товару, гарантія, прізвище та підпис продавця. Печатки може й не бути. Як правило, там, де торгують чесно і товар якісний, товарні чеки завжди оформляють.

Для послуг (робіт) - це квитанція чи договір, у яких повинні бути відомості про початок і кінець роботи, ціну послуги (роботи) і порядок внесення плати, кількість та ціну наданого вами матеріалу, гарантійний строк на послугу (роботу).

Гарантійний строк - це відтинок часу, встановлений виробником, протягом якого товар повинен зберігати свої споживчі якості. Якщо гарантійний строк не визначено, то відповідно до Закону України "Про захист прав споживачів", він становить: на товари шість місяців, а на нерухоме майно - три роки.

Гарантійні строки відраховуються від дня продажу товару.

Прослідкуйте, щоб при оформленні технічного паспорта в ньому були проставлені: дата продажу та підпис матеріально відповідальної особи, завірені штампом (печаткою) магазину. Ви повинні мати також інформацію про підприємство (майстерню), що здійснює гарантійний ремонт.

Якщо придбаний вами товар не належної якості, і термін гарантії його ще не закінчився, ви маєте право вимагати від продавця або виробника:

а) безкоштовного усунення недоліків або відшкодування витрат на їх усунення. Ви можете довірити ремонт магазину, виробнику або гарантійній майстерні (з доставкою туди й назад за їхній рахунок). Строк ремонту - 14 днів або за домовленістю сторін. За кожний день затримки усунення недоліків споживачеві виплачується компенсація в розмірі одного відсотка вартості товару;

б) заміни на аналогічний товар належної якості (якщо ціна з моменту покупки зросла, з вас не мають права вимагати доплати).

в) заміни на такий же товар іншої моделі;

г) розірвання договору та відшкодування збитків, яких ви зазнали.

Пред'являючи свої вимоги продавцю або виробнику товару, ви повинні скласти претензію у двох примірниках. Один залишити собі і зберігати. На вашому примірнику працівник магазину, виробник має зазначити свою посаду, прізвище, ім'я та по-батькові, поставити підпис, вказати дату та завірити їх штампом (печаткою) магазину. Копії товарного чи касового чека прикласти до заяви (оригінал зберігайте у себе).

Якщо ви повернули товар, магазин повинен видати вам документ про це.

Якщо вашу претензію не буде задоволено продавцем впродовж 14 днів, то ви маєте право звернутися до місцевого Управління у справах захисту прав споживачів у письмовій формі, зазначивши ваші прізвище, ім'я та по-батькові, адресу, паспортні дані, інформацію про товар, при продажу якого було порушено ваші права.

Слід знати, що існує перелік товарів, що не підлягають обміну (поверненню): продовольчі товари, лікарські препарати, предмети сангігієни, а також непродовольчі товари: світлочутливі товари (фотоплівка), корсетні товари (які розтягуються відповідно до розміру тіла), парфумно-косметичні вироби, пір'яно-пухові вироби, дитячі іграшки м'які, гумові надувні, зубні щітки, апарати для гоління, а також помазки, гребінці та щітки масажні, аудіо-, відеокасети, диски для лазерних систем зчитування із записом, рукавички, ювелірні вироби з дорогоцінних металів, бурштину, тканини, тюлегардинні й мереживні полотна, килимові вироби метражні, білизна натільна, білизна постільна, панчішно-шкарпеткові вироби, товари в аерозольній упаковці, друковані видання.

При покупці цих товарів будьте завжди уважні.

Регіна Дацюк

Командир армії героїв

Роман Шухевич народився 7 липня 1907 року. Ще з шостого класу гімназії став підпільником Української військової організації (УВО). У 1932-му закінчив Львівський політехнічний інститут. У 1926 – 1929 рр. брав участь, організовував і керував різними антипольськими акціями. У 1929-му вступив до ОУН як один з перших членів, а в 1933 – 1934 рр. був бойовим референтом Крайової Екзекутиви ОУН, яку очолював Степан Бандера. У 1934 році був ув'язнений поляками і амністований у 1938 році. У 1938 – 1939 роках був старшиною у штабі Карпатської Січі, а в 1939 – 1941 роках у Проводі ОУН відповідав за організацію підпільної мережі на західноукраїнських землях. У 1941 році як командир Українського легіону ввійшов до Львова. В серпні 1943 року обраний Головою Бюро Центрального Проводу ОУН. З осені 1943-го очолив УПА. В липні 1944-го на підпільному І Великому зборі УГВР обраний Головою Генерального Секретаріату УГВР. Героїчно загинув 5-го березня 1950 року в селі Білогорщі, біля Львова.

... Генерал Чупринка не мав жодної допомоги ні від кого: ані моральної, ані політичної, ані технічної. Власні сили — це було гасло й практика життя! Яким було життя Чупринки, такою і його смерть.

Отже, поза сумом над великою втратою треба не забувати, що ген. Чупринка - керівник непоборної воюючої України вчинив те, що ввійде в історію всього світу: ми не склали зброї навіть проти наймогутнішої потуги світу, ведемо війну безперервно в той час, коли весь світ боїться навіть морально нас підтримати. Ми горді, хоч смуток давить серце, що в нас був Чупринка, який зумів довгі роки командувати непереможною армією героїв у боротьбі проти двох найбільших потуг світу. Ми горді, що він вийшов із наших націоналістичних, ніколи не захитаних, лав.

Для нас і народу Чупринка не загинув. Його постать бачить кожен із нас перед собою, його дух витає завжди над нами. Як колись античні борці вірили, що з ворогом ще й духи полеглих б'ються на побойовищах, так віримо й ми, що народ лицарів і героїв, народ Байд і Богунів, народ Різунів і Перебийносів, народ крутян і героїв Базару, народ холодноярських повстанців, народ СУМ і СВУ, народ анонімних героїв ніколи не загине, що в усіх наших сучасних і грядучих боях буде нас вести до перемоги дух Чупринки.

Тарас Чупринка уродженець ЗУЗ, але його прибране ім'я наддніпрянського, подібного духом Чупринки показує, що цей львів'янин хотів бути продовжувачем того, хоч без порівняння меншого Чупринки, щоб символізувати нероздільну єдність всієї України. Своїми чинами ген. Чупринка хотів вславити ім'я також цього другого Чупринки; не своє власне ім'я, а імена анонімних героїв України, що в соборницькому відношенні знайшли себе під іменем Чупринки. Тому Тарас Чупринка — це рідне ім'я і постать цілій соборній Україні. Глибоку думку висловлено у строфі вірша: «Шухевич згинув в Білогорщі, щоб жив Чупринка у віках!» І Чупринка житиме в народній легенді, житиме в традиціях українського війська, в історії українських визвольних змагань.

Біль стискає наше серце, що його фізично нема, але не сміємо падати у відчай. Чупринка залишив наступників, армію героїв, як він їх сам назвав. Він залишив народ, навчив його боротися і не розпачати. Народ, що підтримував його дію, бо лише цьому найбільшому анонімному героєві — простому українському хліборобові й робітникові — завдячуємо всі ми, і сам Чупринка передусім, незламністю кадрів ОУН-УПА, як і тим, що й Командир армії героїв довгі роки міг стояти на передовому посту боротьби в Україні. Народ його захищав, любив, бо й він для народу жив, боровся й загинув за нього.

Чупринка загинув, але народ залишився; народ перевихований, народ в поході, що його він провадив!

І немає сили, що потрапила б спинити народ у поході до волі. Як лавина змітатиме він все, що стане йому на шляху. Ще будуть падати тисячі, сотні тисяч, а може й мільйони, але народу, що в поході, вже ніхто не спинить. Він йтиме нестримно до своєї мети, яку йому показували найкращі. Йтиме й проти всього світу, як буде треба. Як борці з УПА-ОУН не здаються і самі кінчають із собою, так довго не складе зброї український народ.

Не знаємо з нашої історії жодного факту, що українська армія капітулювала. Але знаємо Святослава Хороброго, що казав: «Не посоромимо землі руської, а ляжемо головами тут, бо мертві сорому не знають. Цю світлу традицію перейняв Чупринка. Так, мертві сорому не знають».

В Білогорщі стоятиме колись пам'ятник прославлення України. І «слава не поляже, а розкаже, хто ми, — чиїх батьків діти...» Тому вгору піднімімо серця, бо:

«Хто там сказав
- нема Чупринки,
Хто похилив на щоглі стяг,
Коли ще пишуться сторінки
Його безприкладних звитяг.
Коли Москва фанфар не грає
Про перемогу над УПА,
То знай — на горло їй ступає
Грізна Чупринківська стопа!»

Ярослав Стецько
Мюнхен, 1951

"Нескорений" у Диканці

Фільм Олеся Янчука "Нескорений", про командувача УПА генерала Романа Шухевича, продовжує завойовувати свого глядача. Він нещодавно був продемонстрований у Диканському районному Будинку культури. Людей прийшло чимало. "Так он воно як було, а нам казали... а нас вчили..." – такі слова можна було почути від багатьох глядачів старшого віку. Натруджене і згорьоване українське село перейнялося долею героїв.

---

18 лютого 2004 р. рука негідника обірвала життя члена КУН і Братства ОУН-УПА, дослідника визвольних змагань, націоналіста **Дмитра Куделі**.

Друг Дмитро народився 26 червня 1965 р. у Дніпропетровську. У 1989 р. він першим у місті підняв синьо-жовтий прапор, стояв на початках створення Дніпропетровської обласної організації Конгресу.

Дмитро жертовно віддавав себе людям та суспільству.

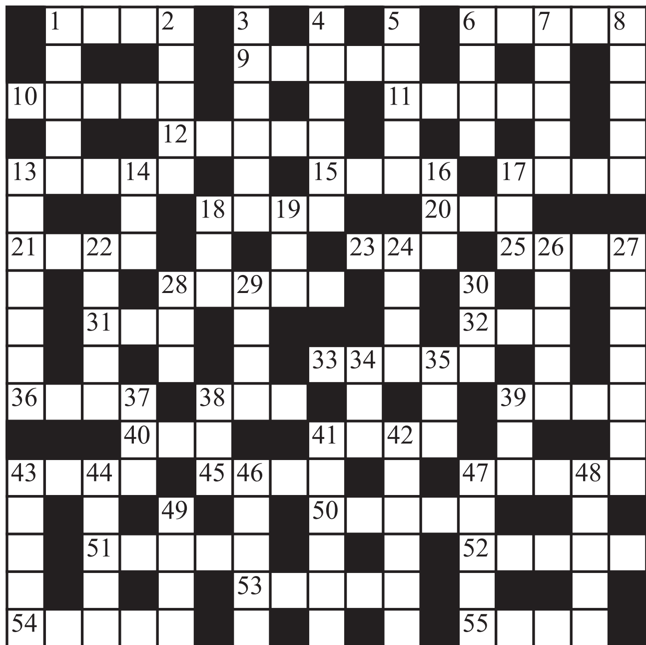
Схиляємо голови перед могилою нашого друга і побратима. Висловлюємо глибокі співчуття родині покійного.

Головний провід КУН, Дніпропетровська ОО КУН

Конгрес Українських Націоналістів зазнав важкої втрати. 29 лютого обірвалося життя голови Рівненської міської організації КУН **Кучерука Миколи** – патріота Нації і громадянина Держави, мудрого лідера і чуйного товариша. Сумуємо з приводу цієї болючої втрати. Висловлюємо глибоке співчуття рідним та близьким нашого побратима.

Головний Провід КУН,
Провід Рівненської ОО КУН,
Провід Рівненської МО КУН

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 1. Столиця України. 6. Найбільша притока Дніпра. 9. Значок наголосу (в старослов'янській мові). 10. Автор повісти «Чорна Рада". 11. „... України" (орган ЛВУ). 12. „ ... стодоля" (твір Т. Шевченка). 13. „Зів'яле ..." (лірична драма І. Франка). 15. Ріка, на якій стоїть м. Вроцлав. 17. „ ... України" (твір Бопляна). 18. Приятель. 20. „Хто любить піч, тому ворог..." (Укр. присл.). 21. "Прийшов... - бери рукавиці про запас" (Укр. присл.). 23. Столиця молдовського князівства. 25. Батько кн. Святослава Завойовника. 28. "Право на управління" (тюркське). 31. „Великий..." (повість І. Франка). 32. Собака. 33. Сповнена особистої гідності. 36. Дочка кн. Я. Мудрого. 38. "Розумний всякому дає ..." (Укр. присл.). 39. Хижий звір, або прізвище боярина у творі "Захар Беркут". 40. Жіноче ім'я. 41. „... Мазайло" (комедія М. Куліша). 43. „Хліб і..., то козацька їда" (Укр. присл.). 45. Альманах, виданий П. Кулішем. 47. Установа для зберігання документів. 50. „Чим більший ..., тим більший пан" (Укр. присл.). 52. Засуджений укр. історик. 53. Член королівського роду. 54. „А той, щедрий та розкошний, все ... мурує" (Т. Шевченко). 55. "Хіба ревуть воли, як ... повні" (повість).

Вертикально: 1. Там їх згинуло триста. 2. Фруктове дерево, або псевдо укр. гумориста. 3. Збірка поезій Т. Шевченка. 4. Місто Рівненської області. 5. „Бо давить всіх один страшний якийсь ..." (І. Франко). 6. Народна ліро-епічна пісня. 7. Місто в Малій Азії, зруйноване козаками 1614 р. 8. Збірник географічних карт. 13. Містечко, в якому відбувся "Бенкет" ("Гайдамаки" Т. Шевченка). 14. Рід дерева. 16. Староримські монети. 17. Органи зору. 18. Княжив разом з Аскольдом. 19. Розуми. 22. Давня укр. міра довжини. 24. Права притока Прип'яті. 26. „Хоч у голові пусто, аби грошей..." (Укр. присл.). 27. Воротар "Динамо" (Київ). 28. «Великому - велика і ... (Укр. присл.). 29. „Невеличкії три ... марно пролетіли" (Т. Шевченко). 30. Українська армія. 37. „Циганка ..." (твір М. Старицького). 38. "Відкладає як ... свято" (Укр. присл.). 39. Крутіж, або роман Г. Тютюнника. 41. Ім'я Залізняка. 42. "Та куций ... узловатий, а більш нікого" (Т. Шевченко). 43. Кобзар в "Гайдамаках". 44. „Українська ..."(тижневик). 46. Найвищі гори в Европі. 47. Військо. 48. Церковний образ. 49. В'ючні тварини.

Відповіді до кросворду з № 7

Горизонтально: 1. Сленг. 4. Декор. 7. Аве. 8. Онагр. 9. Біном. 10. Екю. 11. Еразм. 14. Талан. 17. Шкіра. 20. Пуаро. 23. Боа. 24. Агава. 25. Редут. 26. Кіо. 27. Агора. 28. Хінін. **Вертикально.** 1. Сколе. 2. Еллада. 3. Гарем. 4. Дебют. 5. Канал. 6. Роман. 12. Рак. 13. Зір. 15. Азу. 16. Аїр. 17. Шкала. 18. Імаго. 19. Абака. 20. Парох. 21. Ардан. 22. Октан.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор **Микола Гук**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда" Замовлення № 1304 Наклад 60000 примірників

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе. Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81